

IMMACULATA

6/1997

Č.34

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1997

Listopad - Abychom na své pozemské pouti byli ve spojení se svatými, čerpali z jejich příkladu a jejich přimluvy.

Prosinec - Abychom stále více plnili poslání MI a snažili se, aby všichni uznali Pannu Marii jako Matku Božího Syna, který se stal člověkem pro naši spásu.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Cheš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Jsmo stále v očekávání něčeho nového. Někdo čeká na konec hodiny, někdo na příchod dětí ze školy, na vývoj situace, na výplatu, na uzdravení, na nové časy, nový život. V očekávání se projevuje touha, naděje, netrpělivost, ale někdy i obavy a strach. Aniž bychom si to uvědomovali, očekávání nás mění. V závislosti na tom, co čekáme a s jakým nastavením, takovými se stáváme lidmi. Dobrý příklad toho, jak na člověka působí čekání, vidíme na ženě v pozeňnaném stavu. Mění se její vzhled, chuť, psychika. A to vše může být naplněno obavami až hrůzou anebo naopak dokonce radostnou nadějí.

V době adventní nás Církev učí očekávat. Snaží se upírat naši pozornost na Nový Život, který přichází a který nás spolu s námi chce měnit v nové lidi. Chce nás upevnit v tom, že nemusíme mít obavu z budoucnosti, ale radost jako Maria, která velebí Pána za vše, co ji učinil ten, který je mocný a jehož jméno je svaté. Odevzdanost Novému Životu jí naplňuje důvěrou a zahání strach.

Mnozí se ale raději vzdávají čekání a budoucnost si chtějí vytvářet sami bez cizího přičinění. Opět zde máme výmluvný příklad těch, které nechtějí být matkami. Taková žena odmítá možnost pozitivní změny života. Vzdává se dobra, které se chce začít projevat. Matka a rodina, která přijímá mezi sebe další osobu, má mnoho možností k projevům dobroty vůči malému, nevinnému a především mlouvanému, který mění všechny kolem sebe. Lidé jsou ohleduplnější, milejší ...

Proto se ptejte sebe sama: Co očekávám a jak? Po čem toužím? Chci dát více prostoru Dobru nejvyššímu, které se k nám sklání a přichází v poníženosti a pokoře? Když na někoho čekám, musím mu dát více místa, více času, musím se něčeho vzdát, něco dát.

Přeji Vám všem, milí čtenáři, aby v nás ve všech toto zaměření převládalo a vítězilo nad snahou zaříditi si svět lépe a bez druhých, což znamená také bez Boha nebo mimo Boha. Přeji, aby Malé Děťátko - Boží Syn měl ve Vašich srdcích dostatek prostoru a času pro růst a službu člověku. Děkuji také, jménem redakce, za projevanou přízeň, trpělivost a shovívavost vůči všemu, co je na tomto časopisu nedokonalé a slabé. Prosíme také o modlitbu, abychom dokázali přijímat Dobro a s Ním spolupracovat.

Gloria in excelsis Deo per Immaculatam!

o. Josef

Ballada ke chvále Královny nebes ve slohu starodávném

Věř, zem tak nikdy šťastna nebyla,
než tenkrát, Matko, Královno a Paní,
když chudičká Tě matka zrodila,
co Jáchym staré čelo stíně dlaní,
zřel v plenyky Tvoje v tichém usmívání.
Pak rostlas jako polní lilium.
Ač andělé váš oblétali dům,
kdo věděl o tom, ty hebrejský dave,
že Paraklet* se schýlí k těmto rtům?
Ó Panno, Choti, Ženo, Matko: Ave!

Pak andělská Tě záře zakryla,
to přišlo divem tak a znenadání,
jak v blesku stopa, která vyryla
svůj zářící let nebes tichou bání,
a Bethlem zahořel v sta světél plání.
Zkvet' lilijemi nízký nad ním chlum,
sbor andělů se zjevil pastýřům,
vůl s oslem dýchal v chlěva šerí tmavé.
Vznes' bedný Adam k hvězdám čelo z dum -
Ó Panno, Choti, Ženo, Matko: Ave!

Pak bolest pod křížem Tě ztopila,
Tys poznala, co lidský bol a lkání,
Tys poznala, svět jaký mohyla
zavírá v sobě! Ó když v ztroskotání
se čelist hrobky rozsmekla a na ni
sed' anděl zvěštující zástupům,
že vstal Tvůj Syn - ó Matko, Tvojim snům
co vyrovná se? V zoří nebes žhavé
víc křídel andělských Ti neřek' šum -
Ó Paní, Choti, Ženo, Matko: Ave!

Mít štětec Murilla, vzít poupatům
jich lesk a něhu, vstoupit ve vln tlum,
mít perel svit a hvězdné záře smavé!
Však chudý žák jsem, chabý jest můj um:
Ó Paní, Choti, Ženo, Matko: Ave!

Jaroslav Vrchlický, ze sbírky básní Moje sonata

* Paraklet je Utěšitel, Duch Svatý

Kronika jednadvaceti dnů

(dokončení)

Co se stalo v táboře a potom v bunkru hladu, o tom už jsme vypravovali. Útěk vězně z bloku č. 14... Společný trest pod nelibostným červencovým sluncem... Sadistický výběr deseti odsouzených na smrt... Zoufalství seržanta Gajowniczka: „Sbohem, sbohem, má ženo, sbohem, mé děti...“ Oslňující záblesk neuvěřitelného úkonu lásky v temné noci nenávisti: „Chtěl bych zemřít na jeho místě... Má manželku, má děti...“ Potom odchod do hrozného bunkru: „Má Paní, má Matko, ó mamušo, dostála jsi svému slovu: je to právě hodina, pro kterou jsem se narodil“; a daleko za drátěným plotem zapadalo slunce do bažin a jeho západ dostal liturgickou barvu mučedníků. A doba mučednictví trvala pětsetčtyři hodiny agonie, třicet tisíc dvěstě čtyřicet minut hrozného utrpení, jednadvacet nekonečných dní hladu a žízně, bez jediného kousku chleba, bez jediné kapky vody... Nakonec vrah v bílém plášti. A pak rudý věnec. 14. srpen 1941.

Po čtyřiadvaceti hodinách byl pátek, 15. srpen, svátek Nanebevzetí Panny Marie. Maxmiliánova mrtvola byla vyjmuta z lázni, kam ji předešlého dne uložil Bruno Borgoviec za pomoci polského vězně holiče esesáků, byla vložena do neohoblované truhly a zavezena do kremační pece k spálení.

A tak na rozdíl od miliónů zničených lidských bytostí v Osvětimi, jedině tělu pátera Kolbeho se dostalo cti, že dostalo rakev a mělo zdání pohřbu.

To je v podstatných rysech historie toho, který jednoho dne v sále Niepokalanowa řekl svým mladým spolubratřím: „Požaduji od vás, abyste byli svatí, velcí svatí! Cože? Vy se tomu divíte? Ale, moji draží, svatost není luxus, je to jednoduše povinnost. Je to Pán Ježíš, který to řekl: „Budte dokonalí, jak je dokonalý váš Otec, který je v nebesích. A pak, nevěřte, že je to věc velmi nesnadná. Ve skutečnosti je to otázka počtů. Hned vám to ukážu a napíšu vám na tabuli matematickou formuli svatosti. Uvidíte, jak je to jednoduché! Kdo mi dá kousek křídý?

Děkuji.“

Přiblížil se k tabuli a napsal: $v = V$.

„To je matematická formule. Je to jasné, či ne? Malé „v“ je moje vůle, velké „V“ je vůle Boží. Když se tyto dvě vůle položí napříč, je z toho kříž. Chcete ten kříž odstranit? Pak ztotožněte svou vůli s vůlí Boží, která chce, abyste byli svatí. Je to jednoduché, či ne? Není třeba nic jiného než poslechnout!“

Životní data sv. Maxmiliána Kolbeho

8. 1. 1894 - narozen ve Zdunské Woli a pokřtěn na jméno Rajmund. Brzy nato se rodina přestěhovala do Pabianic
- Říjen 1904 - chodí do obchodní školy v Pabianicích
- 1907 - začíná studium v Malém semináři bratří minoritů ve Lvově
4. 9. 1910 - obláčka v Řádu minoritů ve Lvově
5. 9. 1911 - skládá jednoduché sliby
- 28.10. 1912 - odjíždí na studia do Říma
- 22.10. 1915 - získává doktorát z filozofie na Papežské univerzitě „Gregoriana“
- 16.10. 1917 - zakládá Armádu Neposkvrněné Panny
28. 4. 1918 - vysvěcen na kněze v chrámu sv. Ondřeje della Valle v Římě
29. 4. 1918 - slouží primiční mši sv. u oltáře zjevení se Neposkvrněné Alfonse Ratisbonnemu v kostele sv. Ondřeje delle Fratte v Římě
22. 7. 1919 - získává doktorát z teologie na Mezinárodní koleji „Seraficum“ v Římě
- Leden 1922 - vychází první číslo časopisu „Rytíř Neposkvrněné Panny“
- 31.10. 1927 - zakládá Niepokalanow
24. 4. 1930 - odjíždí do Nagasaki
16. 5. 1931 - zakládá v Nagasaki Niepokalanow
- od 16.7.1936 - kvardiánem v Niepokalanowě
17. 2. 1941 - zatčen Gestapem
14. 8. 1941 - umírá v Osvětimi
- 17.10. 1971 - Pavel VI. ho prohlašuje za blahoslaveného
- 10.10. 1982 - Jan Pavel II. ho prohlašuje za svatého mučedníka
- Ze stejnojmenné knížky od S. C. Lorita*

Bůh mohl přijít lidstvu na pomoc různým způsobem. A zde se děje nepochopitelná věc: Bůh se snižuje k tvorstvu a stává se člověkem, aby ho vykoupil. Zjevuje se přitom nikoli v podobě dospělého muže jako Adam, nýbrž jako dítě počaté v lůně Nejsvětější Marie Panny. Právě v Ní dochází k zázraku sjednocení Boha

Důstojnost Matky Boží

s tvorstvem. Otec Jí jako své Snoubence svěřuje Syna; Syn sestupuje do Jejího panenského lůna a stává se Jejím dítětem, a Duch Svátý v Ní zázračně tvoří Ježíšovo tělo, tvoří lidství Pána Ježíše v Jejím lůně. Maria zde nesloužila Bohu pouze jako pasivní nástroj, třebaže nejdůstojnější, který „svou pokorou uchvátil Jeho Srdce“ a přiměl Ho k tomu, aby si Jí posloužil ve Vtělení. Vědomě - neboť věděla, k čemu dává souhlas - a dobrovolně, připravená k jakékoli oběti, vyslovila své *fiat*, na něž čekal samotný Bůh. Na počátku řekl Bůh: „staň se“, a stalo se stvoření, a teď řekl tvor - Maria: „ať se mi stane“, a stal se Bůh - v Ní. Při Zvěstování vidíme nejhojnější Boží akci a ideální Mariinu reakci, akci a reakci lásky. Sjednocení Její lásky s Bohem dosahuje takového stupně, že se stává Boží Matkou. A tak plodem lásky Trojjediného Boha a Neposkvrněné Marie je Kristus, Bohočlověk. Nekonečný Bůh se stává člověkem. Nekonečná božská Osoba a nekonečná božská přirozenost vytvářejí s lidskou přirozeností jednu bytost.

Boží mateřství vyneslo Neposkvrněnou k nejvyšším možným vrcholům. Díky této hodnotě je Maria nejen tvo-

rem, nejen adoptivním dítětem, ale Matkou Boží, a to nikoli adoptivní, nýbrž skutečnou Matkou Boží. A není to jen možnost, pravděpodobnost, nýbrž jistota, úplná jistota, dogma víry. „A jsi stále“ - mohli bychom se dnes zeptat Marie - „Boží Matkou?“ Titul Matky se nemění. Navěky Ti Bůh bude říkat „moje

Matko“... Tento vztah přetrvává se všemi důsledky. Dárce čtvrtého přikázání Tě bude uctívat navěky, navždy... Když se noříme do tajemství Božího mateřství, točí se nám hlava. Co znamená „Matka“ víme, ale co „Boží“, to nemůžeme pojmut rozumem, omezenou hlavou, jedině Bůh to ví dokonale. Neboť Matka Boží je jakoby nad Bohem, tak jako matka je nad dětmi, a ony jí mají ctít.

Bůh, když tvoří Marii, jako by se povznášil nad sebe sama, tvoří stvoření jakoby vyšší, než je sám. Měřítkem zde není podstata, nýbrž vztah matky k dítěti. Důstojnost Mariina

Božího mateřství má nesmírný význam také proto, že tvoří hlavní důvod všech jejích privilegií. Z Božího mateřství vyplývají všechny milosti udělené nejsvětější Panně Marii.

Z knížky *Myšlenky sv. Maxmiliána M. Kolbeho o Panně Marii*

Myšlenky
sv. Maxmiliána
M. Kolbeho
o Panně Marii

Jerzy Domański

Knížka vyšla nedávno v nakladatelství Matice cyrilometodějské a je možno si ji objednat na adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc, cena je 65,-Kč.

Petr našich dnů

Přes 1 300 000 mladých lidí se účastnilo 12. světových dní mládeže v Paříži s účastí Jana Pavla II. Beatifikace křesťanského myslitele a společensky činného Frederika Ozanama, připomenutí tajemství svatého křtu v průběhu

křestního obřadu deseti mladých katechumenů reprezentujících pět kontinentů a Radostná zpráva o všeobecném spasení v Kristu, předaná Svatým otcem v průběhu nedělní liturgie, jsou hlavní body slavností které byly ukončeny 24. srpna 1997.

Po setkáních mládeže v Itálii, Argentíně, Španělsku, Polsku, USA a Filipínách byla dalším hospodářem světových dní mládeže Francie. Ta stejná Francie, nazývaná kdysi „prvorozenou dcerou Církve“, která dnes zápasí s mnoha potížemi náboženského charakteru; Francie, pro kterou 12. světové dny mládeže se měly stát „novým dechem víry“ a „překonáním hranic povrchnosti a strachu“; ta stejná Francie, pro kterou odpověď na otázku: „Mistře, kde bydlíš?“ , se měla stát záležitostí s klíčovým významem.

První etapa setkání, přípravná, se začala 14. srpna a konala se v jednotlivých diecézích Francie. Druhá etapa, které se zúčastnil papež Jan Pavel II., probíhala v Paříži. Na

toto setkání se sjela mládež z více než 160 zemí světa.

Setkání na Champ de Mars (21. srpna)

Po 16.30 hod. se bílý papamobil objevil očím čekajících poutníků a objel velké kolo kolem pařížského Champ de Mars. Více než půl milionu mladých lidí neobvykle radostně vítalo Jana Pavla II., který přijel do Paříže v dopoledních hodinách. Svatý otec širokým gestem žehnal mladé poutníky z celého světa. Ukázala se celá vlna vlajek: kromě francouzských, italských a španělských vlály vlajky americké, japonské, polské, vlajky z Kazachstánu a Litvy. Nechyběly ani vlajky české a slovenské.

Vzrušující moment představovalo přivítání papeže delegáty shromážděné mládeže - Filipinkou a Francouzem, kteří vyjadřovali svou

radost z možnosti účastnit se setkání. Potom se konala symbolická procesí

Kde bydlíš, Mistře?

12. světové dny mládeže (Paříž 21.- 24.8.1997)

s vlajkami několika desítek států světa. Vlajky byly připevněné na obrovském půlkruhu, což mělo připomínat mladé lidi ze všech koutů naší zeměkoule sjednocené v bratrském obětí.

Jan Pavel II. projevoval svou spokojenost nad tím, že do Paříže, na setkání mládeže, přijelo takové množství mladých lidí. Jeho slova byla každou chvíli přerušována vřelým jásetem. Asi nejhlasitěji jásali Španělé, ale velmi živě reagovali také poutníci z Itálie i jiných států.

„Mistře, kde bydlíš?“ Řekl jim: ‘Pojďte a uvidíte!’ A ten den zůstali u Něho. To je výzva, kterou Světový den mládeže staví před mladé lidi z Evropy, Afriky, Asie, Oceánie a z obou Amerik. Ať tato velká událost vám pomůže lépe poznat Ježíše a více si Ho zamilovat. Tímto způsobem se stanete Jeho apoštolky ve světě, v době, kdy vychází jitřenka nového tisíciletí“ - vítal papež Jan Pavel II. poutníky.

foto: Mária Cibuláková

Objevte cestu služby

22. srpna v katedrále Notre Dame Jan Pavel II. beatifikoval Frederika Ozanama, který založil Společenství svatého Vincence z Pauly. V průběhu Eucharistie Svatý otec ukázal na něho jako na vzor pro současný laikat, inteligenci a akademický svět. Řekl, že přesto, že od neobyčejného Ozanama svédectví již uplynulo více než sto let, opět přišla ta pravá chvíle, abychom znovu objevili jeho cestu.

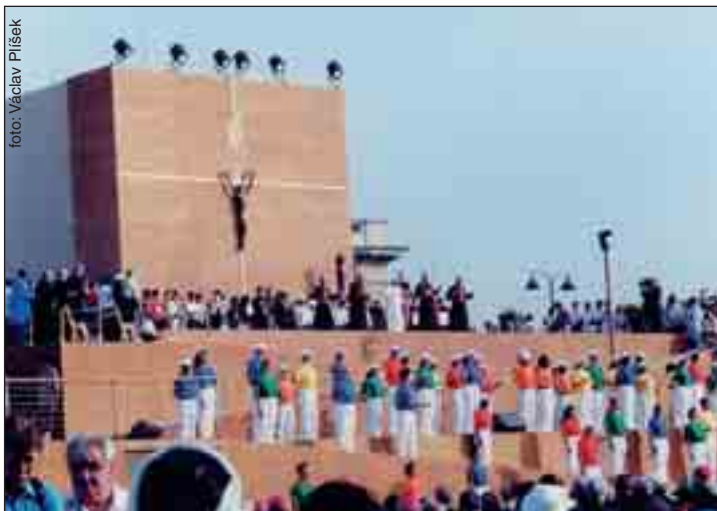
„Pobízím vás laiky, a zvláště vás mladé, abyste dali příklad odvahy a fantazie při tvoření mnohem bratrštějších společenství, ve kterých bude uznána důstojnost nejvíce opuštěných a kde oni naleznou prostředky k důstojnému životu. S pokorou a s bezmeznou důvěrou v Boží prozřetelnost, které charakterizovaly Frederika Ozanama, mějte odvalu dělit se materiálními a duchovními dobry s těmi, kteří to potřebují.“

V odpoledních hodinách Jan Pavel II. navštívil hřbitov Chalô-Saint-Mars, kde se modlil u hrobu profesora Jérôme Lejeuna a později delší dobu rozmlouval s vdovou a ostatními členy profesovy rodiny. Prof. Jérôme Lejeune zemřel v roce 1924, byl světoznámým genetikem, objevitelem chromosomových příčin Downova syndromu, prvním předsedou Papežské akademie života a známým ochráncem lidského života.

Později se v nejmladší francouzské katedrále v Evri Svatý otec setkal s vězni i s jejich strážci z pěti věznic pařížské oblasti. Toho setkání se zúčastnila také skupina dvaceti mentálně postižených osob spolu s biskupem Pierrem B. Hanrionem, bývalým ordinářem dapongské diecéze v Togo.

Křížová cesta

Večer se poutníci 12. světového dne mládeže účastnili několika desítek pobožností křížo-

vé cesty konaných v pařížských ulicích. Kromě jiných se konala křížová cesta připravená vězni, křížová cesta po Sekvaně, na osmi lodích, kterou vedli voraři spolu se svým kaplanem. Každé pobožnosti se účastnilo na několik tisíc mladých lidí.

Jan Pavel II. ve svém poselství určeném přímo na tuto událost obrátil pozornost na to, že trpící Kristus je nadále přítomný mezi lidmi: „Drazí přátelé, Ukřížovaný je vždy na Vaší cestě po boku těch, kteří se namáhají, trpí, umírají.“ Svatý otec vyzval mládež k solidaritě se všemi trpícími opuštěnými a pronásledovanými: „Ve světě, v kterém se zdá, že zlo vítězí, že naděje bývá někdy přidušena (...), se staňte blízkými sobě navzájem tak, jako se Kristus stal blízkým Vám! Neuhýbejte očima. Mějte odvalu setkat se, učinit bratrské gesto po vzoru Šimona Kyrenského, který podpíral Ježíše při Jeho výstupu na Kalvárii. Staňte se odvážnými tvůrci smíření a pokoje; prožívejte spolu solidaritu a bratrskou lásku; snažte se, aby kříž Spasitele zářil, a tak oznamoval světu zmrtvýchvstalého Spasitele - vítězství života nad smrtí!“

Řetěz bratrství

V sobotu 23. srpna Jan Pavel II. sloužil v pařížském kostele St Étienne du Mont

Eucharistii pro účastníky Mezinárodního fóra mladých. Svátý otec označil Fórum i Světové dny mládeže za nové letnice. Modlitbou Veni Creator prosil papež Ducha Svatého o odvahu a smélost pro mládež, aby v plnosti mohla pochopit význam velké mise, která ji čeká na prahu nového tisíciletí.

Téhož dne, v 10.30 hod., téměř půl miliónu mladých lidí shromážděných na pařížských bulvárech se chytilo za ruce a vytvořilo tak obrovský 36 km dlouhý řetěz bratrství. Většina z nich byli účastníci 12. světového dne mládeže. Řetěz byl zahájen zpěvem Ódy na radost od Ludwiga van Beethovena, která je symbolem mládí a pokoje.

Nejkrásnější z Božích darů

Večer s účastí více než 700 tisíc mladých na prostranství hipodromu Longchamp v Paříži udělil Svátý otec svátost svatého křtu deseti osobám z různých zemí a kontinentů. Kromě dvou Francouzů (24 letý voják námořních vojsk a 27 letá dívka), pokřtil Jan Pavel II. 19 letého Bolívijce, 15 letou Američanku ze Salt Lake City, 14 letou Kubánku, 16 letou Kenijku, 28 letého Číňana z Hongkongu, 30 letého obyvatele Burkina Faso v Africe, 22 letého Rusa z Moskvy a obyvatele Kambodže.

Ve svém projevu Svátý otec navázal na svátost křtu a biřmování a připomenul, že svatý křest je svátost narozenin a že ponoření do vody je znamením ponoření do smrti i zmrtvýchvstání Krista.

„V dějinách lidstva Kristus obrátil směr existence člověka a prostřednictvím svátosti křtu nás Bůh uznává za své děti a náš život mění v dějiny lásky mezi Námi a Jim.“ Papež obrátil pozornost na skutečnost, že křest představuje 'nejkrásnější z Božích darů', protože činí z člověka Božího učedníka, biřmování zase představuje přijetí závazku starat se o růst přijatého daru. „Když si křesťané chtějí uchránit tyto základní hodnoty křesťanského duchovního života, zakoušejí ve svém životě také utrpení, které od nich může vyžadovat, aby

učinili morální volby, které se neshodují se zvyky světa a někdy musí být přímo hrdinské. Ale taková je cena života ve štěstí s Bohem. Taková je cena Vašeho svědectví. Počítám s Vaší odvahou a s Vaší věrností.“

Bdění

Citátem z knihy proroka Ezechiela a připomenutím výročí bartolomějské noci (z 23. na 24. srpna r. 1572 byli v Paříži při svatbě Jindřicha Navarského s Markétou z Valois na podnět francouzské královny Marie Medicejské vyražďeni hugenoti) začal Jan Pavel II. v průběhu večerního bdění svou úvahu. „Byly to tragické dny politických i náboženských dějin Francie. Křesťané provedli činy neshodné s Evangeliiem.“ Připomínka minulosti má nám pomoci postavit se proti dnešním pokušením a těžkostem. Papež zdůraznil, že „příslušnost k jiným náboženským tradicím nesmí dnes být pramenem konfliktů a napětí“.

Budujte civilizaci lásky

„Rozjítejte stále o Boží vznešenosti a lásce, a dostanete světlo, abyste mohli budovat civilizaci lásky a pomáhat lidem všimnout si světa přeměněného odvěkou moudrostí a láskou“ - řekl Jan Pavel II. k více než 1 300 tisícům mladých lidí shromážděných 24. srpna na pařížském hipodromu Longcham. Mše svatě se zúčastnilo více než 7 000 osobností z různých oblastí společenského života Francie.

Papež se ve své homilii soustředil na základní poselství 12. světového dne mládeže, vyjadřujícího se v Evangelijním citátu „Mistře, kde bydlíš? Pojďte, a uvidíte.“

Nakonec Jan Pavel II. prosil mladé, aby se zde nezastavovali, ale aby se vydali na všechny cesty světa a trvali v jednotě s Kristovou Církví. „Trvejte v odpuštění a smíru, buďte věrni

milosti křtu, dávejte svědectví Evangelia! Jako činní a odpovědní členové Církve buďte učeďníky a svědky Krista, který zjevuje Otce, trvejte v jednotě Ducha, který dává život!“

Pozvání do Říma

V rozjímání před modlitbou Anděl Páně Svätý otec připomenul postavu sväte Terezie od dítěte Ježíše a řekl, že ona byla úplně „chycena“ Boží láskou a radikálním způsobem na ni odpověděla přinášeje v obět sebe sama. Jan Pavel II. také oznámil, že v misijní neděli, 19. října, bude prohlášena svätá Terezie od dítěte Ježíše a Nejsvětější tváře za Doktora Církve.

Na následující světové dny mládeže Svätý otec pozval všechny do Říma, kde se budou konat u příležitosti Velkého jubilea roku 2 000.

„V průběhu Velkého jubilea roku 2 000 budeme spolu prožívat duchovní společenství,

kteřé určitě ovlivní Váš život. Jsem si jist, že se dostavíte ve velkém počtu. Takže nashledanou.“

Rozloučení s Janem Pavlem II. se uskutečnilo v neděli na pařížském letišti Orly. Premiér Lionel Jospin tehdy řekl, že Paříž se stala na několik dní centrem mladých katolíků a setkání pro mnohě představovalo příležitost k poznání Francie, která byla věrná své tradici pohostinnosti.

Zpracováno dle „Niedziela“

foto: Bohunka Pířová

Na sviatok Nepoškrvnenej

Znovu sa blíži 8. december, deň sviatku Nepoškrvnene Počatej.

Na každý sviatok Matky Božej duše inštruktívne cítia, že treba očistiť svedomia, o to viac v deň Nepoškrvneného Počatia. Kto môže, pristupuje vtedy k sviatosti pokánia, a komu to okolnosti neumožňujú, snaží sa aspoň svoju dušu obmyť dokonalou lútosťou milujúceho dieťaťa, ktoré nemyslí na trest, či odmenu, ale skôr odprosuje Otca i Matku, že im ublížilo.

A je veľmi správna tá túžba po očistení svedomia v deň Tej, ktorej svedomie nikdy nebolo poškrvnené.

Duše, ktoré ju lepšie poznajú či vrúcnejšie milujú, sa usilovne snažia, aby svoje svedomie učinili čoraz čistejším a jemnejším, aby sa takto čoraz väčšmi Jej pripodobnili, Jej sa páčili a radosť jej spravili.

Čo je zlom, ktoré poškrvňuje svedomie?

Ak je čnosťou Božia láska a všetko, čo pochádza z tej lásky, tak zlým je všetko, čo odporuje tejto láske. Nuž pred tým sa viac a viac bráni duša, ktorá čoraz väčšmi túži stať sa

nepoškrvnenou podľa vzoru svojej milovanej duchovnej Matky a Pani.

Duše, Jej oddané osobitejším spôsobom, v tento deň obnovujú svoje zasvätenie sa, preto i členovia Rytierstva Nepoškrvnenej svoj akt oddania sa po spovedi a sv. prijímaní obnovujú a za to obnovenie získavajú plnomocné odpustky, t.j. odpustenie všetkých trestov, ktoré po odpustení viny ešte hriešnikovi patria, či už tu na zemi alebo po smrti v očistci.

V deň Nepoškrvnenej po očistení svojho svedomia, po obnovení aktu zasvätenia sa, po získaní odpustenia trestov duša ľahšie dôjde k vnútornému pokoji a je veselá, vedomá si toho, že žiadne križe, ani vnútorné ani vonkajšie ju nemôžu stretnúť bez vedomia a súhlasu Boha, súhlasu naozaj milujúceho Otca v nebi, ktorý len to dopúšťa, čo sa pričíňuje k dobru duši na celú večnosť.

Teda ovocím tohto sviatku je väčšia a väčšia čistota svedomia, hlbší pokoj v odovzdávaní sa Božej prozreteľnosti a čoraz väčšia pripravenosť k čoraz lepšiemu plneniu svojich povinností, aby sme skrze to preukázali lásku duchovnej Matke a Otcovi v nebi.

sv. Maxmilián M. Kolbe, december 1940

6. kapitola

(Závěr)

Nosme Zázračnou medaili

Takový odkaz předala sama Panna Maria Kateřině Labouré: „Dej zhotovit takovou medaili. Ti, kteří ji budou nosit na krku, dostanou velké milosti. Mnoho milostí dostanou všichni, kteří ji budou nosit s důvěrou.“ Sama Panna Maria žádala, abychom medaili nosili a určila také, jak ji nosit.

Takové nošení medaile, které doporučila Panna Maria, je projevem správné úcty k posvátným znakům, Církvi tak drahým. 2. všeobecný nicejský sněm v roce 787 přesně určil ve srovnání s obrazoborci, jaká je katolická úcta k obrazům svatých.

Neprotiví se ustanovením Starého zákona, který zakazoval ze dřeva zhotovené sochy a jiné znázornění božstev. Bůh při vtělení vzal na sebe lidskou podobu a tu je možné znázornit.

Obrazům a sochám Pána Ježíše, Panny Marie a svatých připisujeme jen relativní úctu. Neuctíváme kus kovu nebo malbu. Pouze nás vyzývají uctít toho, koho představují. Tak je tomu například, když při sobě nosíme nebo líbáme fotografii matky. Projev úcty nepatří jen kusu papíru, ale matce.

Je celkem přirozenou potřebou i nejvyrovnanějšího člověka mít u sebe obraz milované bytosti, hlavně matky. Proč by tedy křesťan nenosil obraz své nebeské Matky, Panny Marie? Zvláště Zázračnou medaili, která Ji tak představuje, jak chtěla být. Ona sama vyobrazená? A to i tehdy, když nebereme v úvahu, kolik teologického bohatství se v ní skrývá. Ona je geniálním, vnuknutým souhrnem celé mariánské teologie, jak ji podává Církev.

Církev medaili posvětila. Liturgická modlitba posvětila doporučení Panny a přeměnila tak ve svátostinu Její obraz, který máme nosit s vírou a s důvěrou.

Svátostina je Církví ustanovený, schválený, posvěcený prostředek na oživení

víry, modlitby a na získání milostí pro duši.

Církev velmi dobře ví, že potřebujeme vnější znaky, abychom oživilí svoji modlitbu. Ví, že potřebujeme vidět, dotknout se, políbit křížek, medaili, aby se oživila naše víra a láska k Pánu Ježíši a Panně Marii.

Nošení zázračné medaile nám účinně pomáhá vytvořit dětský, milující postoj k naší nebeské Matce. Zjistili to a mohou to potvrdit všichni, kteří ji nosí. Kolikrát se zapomeneme pomodlit ranní modlitbu? Ten, kdo nosí „Zázračnou medaili“, si spontánně uvědomí hned ráno tuto povinnost a přenesení se v myšlenkách k Pánu Ježíši a k Panně Marii. I když to je jen nakrátko, péče začal den s Pánem Bohem a Pannou Marii. Častý pohled na tuto medaili usměrní naše myšlenky na nadpřirozeno, povzbudí nás vzývat Pannu Marii.

Kdo kdy spočítá milosti, které dostaneme právě při rychlé, dětské prosbě k Panně Marii, hlavně když prosíme s důvěrou? „Mnoho milostí dostanou ti, kteří ji budou nosit s důvěrou.“

Kdo ví, kolik proseb a dobrých vnuknutí vzbudí naše medaile u těch, kteří vidí, že ji nosíme?

Kdo je schopný vyjádřit, jaký uctivý postoj zaujme snoubenec, manžel, když vidí, že bytost, kterou tak velmi miluje, je pod ochranou Panny Marie? Zázračná medaile mu připomíná její křesťanskou důstojnost.

Ano, nosíme s důvěrou Zázračnou medaili. Církev a Panna Maria, Matka Církve, vědí, co dělají, když vyzývají svoje děti, aby nosily s vírou a důvěrou tento požehnaný předmět, který povzbuzuje k modlitbě, přitahuje milosti do duše a často chrání i tělo.

Novéna k uctění Panny Marie Zázračné medaile

Modlitba k Panně Marii Zázračné medaile

(modlíme se jí po přečtení meditace, určené na každý den novény)

Panno Maria Zázračné medailky, ty ses zjevila sv. Kateřině Labouré jako prostřednice milostí. Vyslechni proto naši naléhavou prosbu.

Do Tvých mateřských rukou vkládáme všechny své úmysly, duchovní i hmotné zájmy. Dovolujeme si svěřit Tvé mateřské dobrotě i tuto zvláštní žádost (zde vyjádří svoji prosbu). Dobrá Matko, pokorně Tě prosíme, přednes ji svému Božskému Synu. Jestliže se nepřítčí Jeho vůli a slouží nám k posvěcení, vypros nám ji.

Pozvedni tedy, Panno mocná, své prosící ruce nejprve k Pánu, potom je skloň k nám a sešli na nás paprsky svých milostí, aby se v jejich světle a teple naše duše očistily, aby nelpěly na pozemských věcech a kráčely za Tebou až do dne, kdy se setkáme v nebeské slávě. Amen.

O Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme. (3x)

1. den

Hodnota medaile - pochází z nebe.

Není dílem nějakého zručného mistra. Nevytvořila ji ani zbožná osoba proniknutá úctou k Panně Marii. Darovala nám ji sama Panna Maria. Ona zvolila všechny symboly, které na medaili vidíme.

Medaile, kterou nosím, je znamením toho, že patřím Panně Marii. Pohled na medaili mi Ji pokaždé připomíná. Ona je pro mě vzorem, který mám následovat.

Chápal(a) jsem dosud, jakou má cenu medaile? Nosím ji stále?

Modlitba: Panno Maria...

2. den

Malá důvěrnice Panny Marie

Pán Bůh rád používá k uskutečnění svých úmyslů to, co svět považuje za slabé a hodné pohrdání, aby tak bylo zcela zjevné, že úspěch pochází od Něho a aby bezmocnost stvoření

hlásala Jeho moc a moudrost. Jak tomu bylo u sv. Jany z Arku nebo u sv. Bernardety.

Když chtěla svatá Panna dát světu Zázračnou medaili, vyvolila si k tomu nevzdělanou, jednoduchou novickou pocházející z vesnice. Sama sestra Kateřina řekla: „Přesvatá Panna si mě vyvolila jen proto, aby lidé nemohli pochybovat.“ Byla skutečně pokorná, o mimořádných milostech dovedla mlčet celý život. I papež Pius XI. obdivoval toto mlčení ve své homilii při blahorečení služebnice Boží a vydal o ní nádherné svědectví: „Zachovala tajemství své Královny...“

Vidí Panna Maria i na mně ctnosti, které se Jí tolik líbily na sestře Kateřině?

Modlitba: Panno Maria...

3. den

Panna a paprsky

Dogma o Neposkvrněném Početí tak, jak je připomíná medaile, je v souladu se všemi pravdami naší víry, počínaje dogmatem o dědičném hříchu až po ustanovenou památku Panny Marie, Prostřednice všech milostí (8.5.). Při zjevení vycházely z rukou svaté Panny paprsky. Paprsky, podle Jejeho vysvětlení, znázorňují milosti, které rozdává všem, kteří o ně prosí.

Když se sestra Kateřina divila, že některé drahokamy na prstech nevyzařovaly paprsky, uslyšela vnitřní hlas: „Drahokamy, které nezáří, představují milosti, o něž lidé neprosí.“

Chápu, že každou milost dostávám prostřednictvím Panny Marie? Prosím o milosti pro sebe, pro bližní i pro ty, kteří o ně neprosí?

Modlitba: Panno Maria...

4. den

„Bez hříchu počatá Panno Maria, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme!“

Heslo na medaili. Naučila mě ho Panna Maria. Už je přeložené skoro do všech jazyků. Opakují ho ve všech končinách země. Otevřelo všechny mysli a srdce pro přijetí víry v Neposkvrněné Početí. Neustále ho opakuje. Naučme tuto větičku děti, nemocné a zvláště ty, kteří trpí. Všude ji šířme.

Přichází mi tato věta, kterou mě naučila Panna Maria, zcela bezděky na mysl? Opakuji ji s vírou a důvěrou?

Modlitba: Panno Maria...

5. den

Panna Maria šlape hadovi na hlavu...

V knize Genesis čteme: „Nepřátelství ustanovím mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti zasáhne hlavu, zatímco ty zasáhneš jeho patu.“ Touto ženou, vzpomínanou v předjaří světa, je Panna Maria. Proto chtěla, aby ji medaile tak znázorňovala.

Odporného hada dobře známe... Je jím pokušitel, ďábel. Plazí se, vyčkává v zákoutí, syčí, pokouší se Pannu uštknout. Marná snaha! Maria je silnější. Je Neposkvrněná!

I na nás často doráží pokušení jako pekelný had. Nezapomínejme, že k vítězství nám dopomůže Boží milost a Panna Maria!

Prosím v pokušení o pomoc nebeskou Matku? Důvěřuji v Její orodující všemohoucnost?

Modlitba: Panno Maria...

6. den

„M“ na medaili

Na druhé straně medaile je monogram jména Panny Marie, který je podstavcem Ježíšova kříže. Pannu Marii nelze oddělit od Jejího Syna. I já s Ní mám být po celý život úzce ve spojení. Pomáhala by mi lehčeji snášet těžkosti.

Ať je Její jméno vždy v mém srdci, v mých myšlenkách a na mých ústech. Chci často pamatovat na krásná slova svatého Bernarda: „V pokušení, v pochybnosti, v utrpení k hvězdě se dívej, Marii vzývej!“

Má Panna Maria místo v mém osobním, intimním životě? Nepovažuji Ji jen za sochu? Je pro mě živou bytostí, která mě vždy ochotně přijme, vyslechne a odpoví mi?

Modlitba: Panno Maria...

7. den

Kříž na medaili

Kříž nad monogramem Panny Marie je symbol výkupné oběti Ježíše Krista. Připomíná nám, kdo

nás vykoupil a za jakou cenu. Je to souhrn křesťanského života. Svatá Panna měla účast na Ježíšově kříži. Stabat Mater... stála pod křížem. Ukazuje nám ho na medaili a ubezpečuje nás, že bude stát i u našeho kříže a že nám ho pomůže nést. Cesta kříže je královskou cestou do nebe. Ať nám to Panna Maria pomůže pochopit.

Prosím Pannu Marii o pomoc v době zkoušek? Jsem přesvědčen(a), že trpí se mnou a chce mi pomoci?

Modlitba: Panno Maria...

8. den

Dvě srdce na medaili

Srdce Ježíšovo ovinuté trním a hned u něho srdce Panny Marie probodené mečem.

Tato dvě srdce jsou stále spojená - jak v radosti, tak i v utrpení. Srdce Ježíšovo je vzorem svatosti, pramenem všech milostí. Srdce Panny Marie

je věrným obrazem Boží dokonalosti, průplavem, kterým přichází na svět každá milost.

Matku nemůžeme nikdy oddělit od Syna. Narušili bychom tak Bohem stanovený pořádek. Jdeme tedy k Ježíšovi vždy skrze Marii a nikdy je od sebe neoddělujme!

Uctívám věrně Nejsvětější Srdce Ježíšovo každý první pátek v měsíci a Neposkvrněné Srdce Panny Marie každou první sobotu?

Modlitba: Panno Maria...

9. den

Hvězdy na medaili

I hvězdy na medaili jsou symbolem. Připomínají dvanáct apoštolů a svaté, kteří podle jejich příkladu následovali Ježíše a prostřednictvím Panny Marie dosáhli koruny slávy. Hvězdy nám také připomínají, že máme být apoštolý, vyhledávat v našem okolí lhostejné a nevěřící, abychom je skrze Marii přivedli k Ježíšovi. Je jich v dnešní době tolik!

Jsem apoštolem? Pochopil(a) jsem, že i já jsem do určité míry zodpovědný(á) za duše ve svém okolí, zvláště za duše příbuzných?

Modlitba: Panno Maria...

Duchovní správce v nemocnici

Bylo kolem půlnoci, když mě zavolali do nemocnice, abych přišel zaopatřit umírající mladou maminku šesti dětí. Po udělení svátosti nemocných a po modlitbách za umírající jsem položil umírající ženě, která byla v bezvědomí, zázračnou medailku pod polštář a tiše řekl sestře: „Dnes by mohla Matka Boží vyprosit malý zázrak a zachránit matku šesti dětí.“ Velikou nadějí mi dával 11. říjen, který se právě schyloval ke konci, den Mariina mateřství, jež Církev každoročně slavila. Když jsem přišel následujícího rána do nemocnice, ihned mi sestra vyprávěla, že k úžasu všech, se mladé mamince začalo velmi dobře dařit. V té chvíli přišel také primář oddělení do nemocnice a skoro vykřikl s údivem: „Co? Ta paní ještě žije?“ Sestra nás pak zavedla oba do pokoje nemocné, kde se na nás usmívala mladá maminka se zázračnou medailkou v ruce. Primář oddělení nemohl dostat ze sebe ani slovo. Oba jsme byli však přesvědčeni, že zde skutečně „trochu“ pomohla Matka Boží. Po několika dnech byla mladá maminka propuštěna domů ke svým dětem.

Karl Harrer

Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille, přeložil BS

Minorité ve Švédsku

Před prázdninami navštívili náš pražský konvent dva naši spolubratři, o. Piotr Zacharewicz a o. Arkadiusz Skodowski, kteří v současné době působí ve Švédsku. Využili jsme této příležitosti a položili jim několik otázek.

1) Kdy jste se poprvé rozhodli pro Švédsko?

A.S.: Během generální kapituly padlo rozhodnutí, že gdaňská provincie převezme zodpovědnost za návrat minoritů do Švédska. Tehdy se mě představení zeptali, zdali bych nechtěl jet. Já jsem souhlasil.

P.Z.: Vždy jsem toužil jet na misie do Keni, avšak zajímal jsem se také o ekumenismus. Během mého studia, bylo to ve druhém ročníku, se mě představení zeptali, zdali bych nechtěl jet do Švédska. Tehdy jsem se rozhodl, že pojedu.

2) Kolik minoritů je ve Švédsku v současné době?

P.Z.: Celkem je nás tam sedm. V Jönköpingu bydlí tři bratři. Ve Värnamo, které je vzdáleno 75 km od Jönköpingu, bydlím já spolu s jedním spolubratrem. Zde připravujeme půdu pro založení nové farnosti. Až nově vzniklá farnost bude obsazena diecézními kněžími, pak se budeme snažit o vznik druhého konventu.

A.S.: Já zatím navštěvuji postgraduální studium na universitě v Uppsale a další náš spolubratr pracuje ve farnosti v Kalmaru. Všichni úzce spolupracujeme s Hubertem Branderburgem, biskupem stockholmské diecéze, která je jedinou diecézí na území Švédska.

3) Jaká je náboženská situace ve Švédsku?

P.Z.: Do 16. století bylo Švédsko katolické. Od roku 1525 začala ve Švédsku reformace za vlády krále Gustava Vasy a pak pokračovala až do roku 1593. Katolictví biskupové přecházeli k protestantské víře vlivem nátlaku ze strany krále a šlechty. V té době byly zlikvidovány všechny katolické kláštery. Řeholníci byli uvězněni, někteří povražděni. Ti, kteří nepřijali augsburskou konfesi a nestali se členy Švédské národní církve, museli opustit zemi. Před reformací bylo ve Skandinávských zemích 40 minoritských klášterů. V současné době z celkové počtu 8 milionů obyvatel patří do Švédské národní církve 90%, z toho prak-

•••••
 tikujících je asi 5%. Katolíků jsou zde 2%. Pokud jde o Švédskou národní církev, pak je na ni zvláštní to, že používá liturgické oblečení, které se velmi podobá katolickému. Také výzdoba interiérů kostelů nápadně připomíná výzdobu katolickou. Jsou zde fresky a sochy světců. Dokonce v některých kostelích jsou kaple a sochy Matky Boží. Ve švédské církvi jsou však dva proudy, první tzv. högkyrklig přistupuje ke katolíkům v duchu ekumenismu, je otevřený na reformy a navazuje na své kořeny před reformací. Má také hlavní vliv na obnovu liturgie celé Švédské církve. V misále, který vydali, se nacházejí památky světců a svátý Matky Boží. Druhý proud tzv. lågkyrklig se vyznačuje konzervativním luteranismem, snaží se přizpůsobit švédskou církev současné mentalitě národa, aby byla přístupná co nejširším masám. Světlí také ženy na kněze.

4) Jaký vztah mají Švédové ke sv. Františkovi?

Svatý František je znám ve Švédsku hlavně jako ten, kdo miluje přírodu, protože Švédové si velmi vážící životního prostředí a pečují o ně. Slovo řeholník si mnozí lidé nejčastěji spojují s minority, kterým zde říkají gråbröderna. Zvláštní také je, že před několika léty luteráni

založili komunitu, ve které začali žít ideálem svatého Františka. Dnes už jsou všichni katolíci a žijí v komunitě podle řehole III. řádu sv. Františka.

5) Jaký vztah mají Švédové k Matce Boží?

Ve švédské církvi se objevují také proudy, které znovu objevují význam Matky Boží pro církev. Existuje zde mariánské společenství, které založila Ingrid Ydén - Sandgren. Před třinácti léty navštívila Assisi, kde konvertovala na katolickou víru, stala se pak Rytířkou Neposkvrněné a začala vydávat časopis *Jungfru Maria*, který čtou a do kterého přispívají jak katolíci tak luteráni. Od 8. prosince 1993 roku existuje ve Švédsku také Rytířstvo Neposkvrněné, které čítá šedesát členů a s kterým sympatizuje mnoho luteránů.

6) Proč jste se vy rozhodli pro řeholi sv. Františka?

A.S.: Do osmnáctého roku života jsem o kněžství neuvažoval. Po pouti do Čenstochové jsem se začal více modlit. Tehdy jsem si začal uvědomovat, že mě Bůh volá. Tím jsem si byl jistý. Když jsem hledal cestu realizace, dostal se mi do rukou časopis Rytíř Neposkvrněné. To rozhodlo, že to bude cesta sv. Františka.

Proč "Matka dobré rady?"

Kdo by neznal tuto invokaci Loretánských litaní! A také - kdo by občas (někdy až příliš často) dobrou radu nepotřeboval! Snad právě proto se dostala invokace o „Matce dobré rady“ do litaní. Ano, jenže toto má svou historii.

Papež Lev XIII. zařadil invokaci „Matko dobré rady, oroduj za nás!“ do Loretánských litaní r. 1903, krátce před svou smrtí. To souviselo s milostným obrazem v Genazzanu u Říma, který byl uctíván jako obraz Naší Paní dobré rady už od 15. století. Podle pověsti byl namalován neznámým umělcem v albánském městě Skutari, odkud ho údajně anděl přenesl do Genazzana. Tam se ho ujali augustiniáni řeholníci, kteří jej umístili v chrámu na hlavním oltáři. Genazzano se záhy stalo vyhlášeným poutním místem. Tisíce věřících si tam chodilo po staletí vyprošovat „dobrou radu“ od Matky a Panny Marie. Před tímto milostným obrazem klečel a modlil se i patron mládeže sv. Alois Gonzaga, později zakladatel redemptoristů sv. Alfons z Liguori a zejména sv. Don Bosco, který si mnohokrát v Genazzanu dobrou radu od Matky vyprošoval. Pozadu nezůstali ani papežové. Pius IX., ještě jako kardinál, se ne-

P.Z.: Ještě před obdobím dospívání mi velmi imponoval sv. Maxmilián. O kněžství jsem však neuvažoval. Na svatém Maxmiliánu se mi nejvíce líbil jeho přístup k technice a zvláště způsob evangelizaci pomocí nejmodernějších vynálezů.

7) V čem vidíte smysl řeholního života?

A.S.: Když jsem uvažoval, co bych měl v životě dělat a co vůbec má v životě cenu, došel jsem k následujícímu závěru. Kdybych totiž měl tři životy, chtěl bych první život prožít jako člověk užívající si života se vším, co nabízí. Druhý život pak žít jako věrný manžel své manželky a ve třetím životě bych se chtěl zasvětit Bohu. Kdybych měl jen dva životy, tak v prvním bych chtěl být věrným manželem své manželky a ve druhém bych se zasvětil Bohu. Protože však mám jen jeden život, stal jsem se řeholníkem.

P.Z.: V období dospívání jsem často uvažoval o svém budoucím povolání. Jednou jsem chtěl být námořníkem, pak zase rybářem, vojákem a dokonce i lékařem. Nakonec jsem se stal řeholníkem a teprve nyní si uvědomuji, že v tomto poslání se naplnily všechny mé dřívější touhy a dokonce je i převýšily.

Děkuji vám za rozhovor.

BS

foto: BS

*Bratři minoritů ze Švédska.
O. Piotr Zacharewicz (vlevo)
a O. Arkadiusz Skodowski (vpravo).*

chal zapsat mezi bratrstvo ctitelů „Matky dobré rady“ v Genazzanu, podobně učinil i jeho nástupce Lev XIII., který měl k tomuto místu a zvláště k tomuto obrazu tak vřelý vztah, že zařadil do Loretánských litaníí invokaci o „Matce dobré rady“.

To má svůj úžasný duchovní rozměr. Připomíná každému z nás lidskou omezenost. Nedokážeme si vždy a za všech okolností poradit sami, potřebujeme nutně radu někoho jiného, znalejšího, zkušenějšího. Tak je tomu v pozemském životě a ve světských záležitostech. A ve věcech duchovních? Kdo jiný s výjimkou samotného Trojjediného Boha dokáže lépe a ochotněji poradit než Ona, naše Matka, která nás pod křížem svého Syna zrodila k věčnému životu? Ona, Matka dobré rady, nám nejlépe poradí, jak se v obtížných situacích zachovat tak, abychom jednali podle Boží vůle, abychom byli vždy a za všech okolností hlasateli radostné zvěsti Ježíše Krista svým slovem i svým jednáním. Proto se obračejme k Matce dobré rady nejen o májových nebo říjnových pobožnostech, kdy se v kostelích modlíme litanie, ale kdykoliv, když si „nevíme rady“. Vzpomeňme si právě tehdy, že máme „Matku dobré rady“ a prosme Ji o pomoc tímto zvoláním. Litovat určitě nebudeme!

Radomír Malý

(informace použity z „Information St. Petri“ 4/1997)

Pokud se cítíš v oblasti lásky trochu zmatený, zřejmě si neuvědomuješ, že existují tři druhy lásky. Budu se snažit je popsat a prosím tě, vyhodnot' na základě tohoto popisu své vztahy k přátelům, členům rodiny nebo k příslušníkům opačného pohlaví.

Tři druhy lásky

„Láska jestliže“

První typ lásky je pro mnoho lidí jediný, jaký vůbec znají. Nazývám tuto lásku „láska jestliže“. Tuto lásku můžeme přijímat nebo dávat, pokud jsou splněny určité požadavky. Musíš něco udělat, aby sis takovou lásku zasloužil. „Jestliže budeš hodné dětátko, tatínek tě bude mít rád.“ „Jestliže uspokojíš mé očekávání jako mile-nec...“ „Jestliže vyhovíš mým představám...“ „Jestliže se se mnou vyspíš...“ - budu tě mít rád. Rodiče často učí své děti tomuto druhu lásky, když jim říkají: „Jestliže budeš mít dobré vysvědčení..., jestliže se budeš přátelit s těmi a těmi dětmi..., jestliže se budeš oblékat a chovat tak a tak..., budeme tě mít rádi.“ V tomto případě je láska nabízena výměnou za něco, co si druhá strana přeje. Motivace takové lásky je v podstatě sobecká. Jejím účelem je získat něco výměnou za lásku.

Láska „jestliže“ je jako lákadlo na provázku, které může kdykoliv zmizet. Jsou-li plněny podmínky, všechno je v pořádku. Jakmile se začneš zdráhat - nevyhovíš požadavkům na sex, nechceš souhlasit s potratem - láska je ta tam. Je to politováníhodné, že láska, která si klade podmínky, téměř vždy sama sebe zničí, protože dříve nebo později jeden z partnerů nebude stačit plnit požadavky druhého.

Mnoho manželství se rozpadá, protože byla založena na tomto typu lásky. Manžel nebo manželka zjistí, že je zamilována nikoli do svého skutečného partnera, ale do vysněné, neskutečné, zromantizované představy. Když časem zjistí, jaký její partner ve skutečnosti je, nebo přestanou být plněna očekávání, „láska jestliže“ se často obrátí v zášť, a ostatní lidé se možná nikdy nedoví proč.

„Láska protože“

Druhým typem lásky (a myslím, že na základě tohoto typu lásky se vdává a žení nejvíce lidí) je láska, kterou nazývám „láska protože“. Touto láskou je člověk milován pro něco, čím je, co má nebo dělá. Jinými slovy, tato láska vzniká na základě určitých hodnot nebo kvalit partnera.

Tato láska vlastně říká: „Miluji tě, protože jsi hezká.“ „Miluji tě, protože jsi bohatý.“ „Miluji tě, protože mi poskytuješ bezpečí.“ „Miluji tě, protože jsi jiný než všichni ostatní, protože jsi oblíbený nebo slavný“ apod. Možná znáte nějakou ženu, která miluje určitého muže, protože je to

výborný sportovec. Na někoho jiného než na absolutní jedničku by se ani nepodívala. Je zamilována nikoli do něj, ale do jeho postavení a popularity.

Častokrát mi lidé říkají: „Tato - láska protože - se mi docela líbí. Chci být milován pro to, co jsem, pro konkrétní kvality a hodnoty, které mám. Co je na tom špatného?“ Možná, že nic. Každý z nás chce být milován pro něco ve svém životě. Určitě je lepší dát přednost této lásce před „láskou jestliže“. „Lásku jestliže“ si musíme zasloužit, a to mnohdy vyžaduje spoustu úsilí. Pokud nás někdo miluje pro to, co jsme, je to pro nás mnohem pohodlnější. Víme, že něco v nás nebo na nás je hodno lásky.

Žijeme-li však v takovém vztahu, brzy na tom nebudeme lépe než ti, kdo si musejí svou „lásku jestliže“ zasloužit. A to není příliš pevný základ pro manželství ani pro jakýkoli jiný trvalý vztah.

Považme například problém konkurence. Co se stane, objeví-li se někdo, kdo vykazuje žádané kvality ve větší míře? Představ si, že jsi má žena a tvoje krása je důvodem, proč tě tvůj muž má rád. Co se stane, když se „na scéně“ objeví krásnější žena?

Pokud je láska tvé přítelkyně nebo manželky založena na tvém platu nebo na tom, co je za něj možno koupit, co se stane, když ztratíš práci nebo nebudeš-li schopen z nějakých důvodů vydělávat tolik jako dříve? Nebo co se stane, když se objeví někdo, kdo má víc peněz nebo lepší schopnosti je vydělávat? Vyradí tě taková konkurence? Ohrozí tvůj vztah? Pokud ano, je to typický příklad „lásky protože“.

S tímto druhem lásky se pojí ještě další problémy. Je zjištěno a platí to pro většinu z nás, že každého z nás tvoří vlastně dva lidé. Za prvé je to ta podoba, kterou ukazujeme světu: Josh McDowell nebo Paul Lewis - takový, s jakým se setkává veřejnost. A pak existuje ta naše druhá stránka, osobnost, kterou opravdu zná jen velmi málo lidí, pokud ji vůbec někdo zná. Ze svých poradenských pohovorů s lidmi, kteří prožívají „lásku protože“, jsem zjistil, že buď jeden nebo oba partneři se opravdu bojí, aby ten druhý nepoznal jací tam hluboko uvnitř ve skutečnosti jsou. Velmi se obávají, že až jejich partner pozná pravdu, budou méně přijímáni, méně milováni nebo možná úplně odmítnuti.

Před časem jsem na toto téma hovořil se skupinou studentů. Jedna ze studentek se najednou rozplakala. Bývala krásná a byla zasnoubená. Po automobilové nehodě však zůstala její levá tvář ošklivě zjizvena. Hodně jí pomohla plastická operace, ale její vztah nebyl nic než „láskou protože“. Její srdce naplnily nejistota a strach, nakonec se její známost „zhroutil“. Byl to klasický příklad „lásky protože“. Ta vlastně říká: „Miluji tě, chci tě, protože...“ Mnohé lásky, které jsme v životě poznali, jsou láskami tohoto typu. Tento druh lásky v nás vždycky vyvolá pochybnosti, jak dlouho vydrží.

„Miluji tě a tečka“

Naštěstí však existuje ještě jiný druh lásky, láska zářivá a krásná. Přál bych každému, aby ji prožil. Je to láska bez podmínek. Tato láska vlastně říká: „Miluji tě, nehleď na to, jaký možná v jádru jsi. Budu tě milovat, ať se s tebou stane cokoli. Nemůžeš udělat nic, co by ohrozilo mou lásku. Miluji tě a tečka.“

Láska „miluji tě a tečka“ není slepá. K tomu má daleko. Tato láska může svůj objekt znát velmi dobře. Zná jeho nedostatky a chyby. Naprosto beze zbytku ho přijímá, aniž by za to cokoli požadovala. Tuto lásku si není možno nijak zasloužit. Nemůžete udělat nic, aby byla větší. Nemůžete ji ničím odvrátit. Není na nic vázaná. Od „lásky protože“ se liší tím, že nevzniká na základě nějaké přitažlivé kvality milované osoby. Touto láskou můžeme milovat i naprosto bezvýznamné osoby tak, jako by měly nekonečnou hodnotu.

Tuto lásku jsou schopni prožívat jen úplní a zralí jedinci, kteří nepotřebují ze životních vztahů stále jen brát, aby zaplnili prázdná místa ve své vlastní osobnosti. Zralé osobnosti nic nebrání

v tom, aby do vztahu dávala, aniž by za to něco požadovala. Aniž si to možná uvědomuješ, tato láska je pro nás důležitější než cokoli jiného. Pokud zrovna teď neprožíváš takovou lásku, pravděpodobně doufáš, že jednou ji prožiješ, nebo se rád vracíš k dobře střezené vzpomínce na dobu, kdy jsi takovou lásku zakoušel. Život bez vztahu, který takovou lásku alespoň připomíná, vede v posledku k beznaději. Láska „miluji tě a tečka“ je vztah, do kterého investujeme. Tato láska se nemůže dočkat, až bude moci něco dát. Ostatní dva druhy lásky se nemohou dočkat, až něco získají. „Miluji tě a tečka“ znamená „dávám“, dobrovolně dávám sebe sama. A v tomto

vztahu není místo pro obavy, nejistotu, nátlak, závist nebo žárlivost.

V době, kdy jsme byli zasnoubeni, napsala mi moje dnešní manželka Dottie dopis. Stálo v něm: „Drahý, vím, že mne přijímáš takovou, jaká jsem, že před tebou nemusím nic předvádět. Nemusím se snažit vypadat nebo chovat se určitým způsobem... Ty mě zkrátka máš rád.“ A potom dodala: „Víš, co to pro mne znamená? Vzbuzuje to ve mně touhu být ti víc než ženou.“

Spousta kluků namítne: „Kdybych měl svou dívku rád bez ohledu na to, jak vypadá a co dělá, nebude se zanedbávat?“ A víš, že ne? Taková láska je láska, ve které dáváme. Je to vlastně Boží láska

foto: archiv

působící v člověku. Je tak přívětivá, krásná a tak neodolatelná, že dokáže z druhého „vytáhnout“ to nejlepší. Vyvolává v tom druhém tvořící změny. Tyto změny nevyžaduje, jsou jednoduše přirozenou reakcí na bezpodmínečnou lásku.

Moje manželka mě takto miluje, před ní nemusím nic hrát. Její bezpodmínečná reakce ve mně vyvolává přirozenou touhu být takový, jaký bych podle ní být měl. Ne, že bych takový být musel, ale já takový být chci. Je to přirozená reakce na lásku „miluji tě a tečka“, kterou mne miluje.

Kterou ze tří jmenovaných druhů lásky si vybereš? Velmi málo lidí si záměrně vybírá „lásku jestliže“. Ta vyžaduje nepřetržitě a nekonečné úsilí. Zůstávají další dva typy lásky. Je překvapující, že hodně lidí volí „lásku protože“. Možná, že být milován tímto způsobem je lichotivější. Být milován pro to, co jsem nebo co mám, je uspokojující. Podporuje to vaše sebevědomí. Je to však křehká stavba, která nakonec ničí sama sebe.

Tajemství skutečné lásky je ve třetím typu lásky - „miluji tě a tečka“. Není příliš běžný, protože jediným trvalým zdrojem této lásky je sám Bůh. Žádný člověk nemůže důsledně milovat touto láskou, aniž by v něm nepřebýval Boží Duch a nevedl ho. A Bůh nezištně vkládá tuto lásku do srdce každého člověka, který je ochoten přiznat, že o to stojí a že potřebuje Boží pomoc, aby dokázal takovou lásku projevit.

Proč je tato láska tak vzácná? Proč je takovým tajemstvím? Protože se nesnáší s lidskou pýchou. Neradi přiznáváme, že nedokážeme být vlastní silou a vůlí tím, čím chceme. Nejraději bychom zapomněli na tuto lásku „miluji tě a tečka“, protože vyžaduje kázeň a sebeovládání. Vyžaduje, abychom brali své emoce a tělesné touhy tak, aby nám sloužily, a ne tak, abychom my sloužili jim.

*Vybráno z knížky „Lásku dát, lásku brát“
od Josh McDowella a Paula Lewisa*

Ten, kdo prochází naší vlastí s očima otevřenými, nemůže si nepovšimnout, že území Čech a Moravy je doslova poseto pomníky křesťanské víry. Kromě kostelů, menších kaplí, návesních kaplí a zvoníček, může srdce vníma-

štitky nebo niky, určené pro uložení sošky nebo obrázku. Některé formy již tvoří přechod k typu kapliček, neboť jsou vybaveny v průčelí větším zamřížovaným výklenkem, v němž lze umístit drobný oltářík. Dispozice má v sobě někdy i sym-

bolický obsah, např. trojúhelníkový půdorys (symbol

Oživujme kapličky

vého poutníka potěšit velké množství drobné sakrální architektury, působící téměř vždy v podivuhodně harmonickém sepětí s krajinou. Jedná se zejména o tzv. Boží muka a jednoduché výklenkové kapličky, stavěné v polích, u cest, na krajích obcí, někdy i v ohradních zdech či jako součást obytných domů.

Božími muky jsou míněny především štíhlé sloupky, buď kamenné nebo zděné, výjimečně dřevěné. Jejich tvar snad vychází z představy sloupu, u kterého byl bičován Ježíš Kristus. Kamenný sloup zpravidla zakončuje lucerna z téhož materiálu, do níž se dávala hořící svíce, plastika či obrázek svätce; úplně na vrcholu bývá kovový kříž nebo soška. Dířík nezřídka zdobí reliéfy zobrazující ukřižování nebo nástroje Kristova tělesného utrpení: vedle důtek tu můžeme vidět např. trnovou korunu, kopí, houbu s octem aj.

První zprávy o existenci Božích muk pocházejí ze 14. století a k nejstarším zachovaným exemplářům z kamene na našem území patří ukázky datované do 15. století. My se běžně setkáme s případy mladšími, nejčastěji ze 17. - 19. století (podobná produkce pokračuje ještě v 1. pol. 20. století, hojně se používá také umělý kámen). V některých oblastech však tento typ zcela chybí.

Početnější skupinu tvoří cihlové Boží muka, kterými lidé běžně říkají kapličky, na Moravě jsou někdy označovány jako „poklony“. Jejich hmotu většinou člení zdobné architektonické články, např. římsy,

a Boží muka

(Nejsvětější Trojice), s nímž se setkáváme hlavně na jižní Moravě. Autory této skromné architektury byli většinou venkovští zedníci, samouci a prostí lidé, kteří tvořili pod vlivem místních stylových staveb: kostelů, zámků a měšťanských domů v blízkých městech. Proto i zde nalezneme vliv dobového slohu, zejména baroka, klasicismu a historismu. Většina těchto stavbiček pochází z 18. a 19. století a dosti často je spatříme v působivé konfiguraci s mohutnými stromy (zasazenými podle zvyku současně s dostavbou kapličky), ale i osamoceně na návrších, na křižovatkách cest apod.

Nás ovšem nezajímá drobná sakrální architektura z vědeckého nebo jen estetického hlediska, ale chceme si jí povšimnout očima našich zbožných předků. Ti ji stavěli na svých pozemcích především ke slávě Boží a proto, aby vybízela kolemjdoucí k pozdvihnutí mysli k Bohu, k modlitbě. Nezřídka se stala podnětem ke stavbě nějaká konkrétní událost ze života (poděkování za uzdravení, památka na zemřelou osobu, neštěstí apod.). Estetická hodnota této tvorby je značná, avšak druhotná - tak jak je tomu ostatně v případě celé naší křesťanské kultury. Na počátku vždy bývá láska k Bohu a touha po nebeském království. Krása díla, ať již profesionálního nebo lidového tvůrce, je pak samozřejmě druhotným produktem oslavy Boží.

Citlivé duše se smutkem pozorují, jak mnoho se změnilo myšlení lidí. Jen málokoho dnes tyto skromné

křesťanské památky zajímaví, ba ani katolíky zpravidla vůbec nenapadne, že je to něco krásného, vznešeného a pravdivého, čeho by si měli vážít. Je dobře, že k těmto památkám nenahání houfy senzacechtivých turistů reklamy, že se tu

zatím nevybírám vstupné, že u nich nejsou parkoviště a hotely. A je krásné, že k nim můžeme přicházet sami pěšky a navazovat tak důvěrný kontakt s našimi předky i krajinou domova. Mohou být cílem našich vycházek - jakýchsi malých soukromých poutí.

Bohužel, dnes již jsou Boží muka a kapličky příliš často prázdné (jednotlivé oblasti naší vlasti se v tomto směru dosti liší). Chybí v nich „srdce“, nejsou tu sošky ani obrázky, ani žádná poselství. Stejně jako kostely trpí mohutnou vlnou svatokrádeží, která nastoupila po r. 1989 a trvá dodnes, aniž by si společnost uvědomovala, co se tu vlastně děje (naše století je stole-

tím obrovských útoků proti katolické Církvi a proti životu vůbec, stoletím drancování kostelů a znesvěcování svatostánků, a to nejen v dobách války, ale i tzv. míru a demokracie). Jistý podíl na tom může mít i bezradnost a uzavřenost katolíků, kteří si odvykli hlásit se o svá práva. Je smutné, když zvědavý příchodí dojde ke kapličce a zjistí, že je prázdná. Dnes sem již zpravidla ne-

směřují dívky a děti, aby tu položily věneček květin, dnes se zde nemodlí rolník, který opodál pracoval na poli. Chodí sem zloději, aby kradli.

A přece, nemusíme kapitulovat před zlem. Naopak, můžeme hledat nové způsoby oživo-

vání našich křesťanských památníků. Je tu velké pole působnosti pro nás, katolické laiky. A nevyžaduje to téměř žádné finanční prostředky. Vlastně záleží nejvíce na ochotě, obětavosti a citu.

Tak například lze do výklenků připínáčky připevňovat (s patřičným citem) a obměňovat výrazným písmem psané výroky Ježíše Krista, biblické citáty (zejména Desatero Božích přikázání), krátké modlitby a podobně. Ty mohou přivést k zamyšlení náhodné kolemjdoucí a zvidavé, samostatně myslící turisty. V tomto směru je třeba si uvědomit, že mnoho našich lidí nezná nejzákladnější pravdy víry a o křesťanství nikdy jiného neslyšelo, než co předkládají ateističtí učitelé a „nezávislé“ sdělovací prostředky.

V jistém smyslu lze mluvit o pohanské společnosti, o misijním území, v němž má (svým způsobem) působit každý pokřtěný katolík. Nápis je dnes možno celkem snadno množit kopírovací technikou a lze je psát počítačem nebo ručně tuší, černým fixem apod. Neostýchejme se nápisů na tuhém papíru připevnit i na objekty zcela zpuštělé. Právě zde může mít poselství působivý účinek.

Počítejme s tím, že zlí nebo hloupí lidé (a samozřejmě také nepřítel počasí) budou tyto nápisů srhávat, ale to by nás nemělo odrazovat, abychom se o obsah kapliček dále starali a vybízeli k tomu i své přátelé. Můžeme sem připevňovat i reproduované obrázky Panny Marie a světců či dokonce vlastní tvorbu, a to nejlépe ve vztahu k původnímu vybavení nebo zasvěcení, pokud

je známe. Zde mohou velmi pomoci děti, které je třeba na taková místa vodit a svěřovat jim „umělecké zakázky“. Dětská tvorba je zvláště čistá a milá, protože není zatížena různými formalistickými předsudky a šablonami. Velmi pěknou výzvu otiskl nedávno časopis Mezinárodní katolický report (MKR 7/1997), v níž čtenář z Prostějova doporučuje vést v tomto směru děti a mládež.

Pro takovou činnost nepotřebujeme žádná zvláštní povolení. K nejjednodušším technickým úpravám těchto objektů patří oblení vápnem, jehož účinek estetický i konzervační je většinou velmi dobrý. Ten, kdo by chtěl provádět jakékoliv opravy, by si měl být vědom toho, že kaplička někomu patří. Nejčastěji jde o majetek obce, případně o majetek soukromý, výjimečně státní. Pravděpodobně je také evidována jako památka. Proto je vždy třeba se náležitě informovat na památkovém ústavu (v bývalém krajském městě) u pracovníka zodpovědného za příslušný okres, a na obecním úřadu. Vyplatí se kontaktovat též okresní úřad, resp. jeho odbor kultury nebo příslušný referát, neboť zde někdy můžeme získat finanční pomoc. S opravami se rozhodně neukvapujeme a mějme na paměti, že méně znamená více. Mnozí horlivci v dobrém úmyslu velmi nevkusně poničili prostou krásu, kterou nám zanechali předkové (např. výměnou šindelové nebo taškové krytiny za plech či eternit, nevhodnými nátěry, cementovými omítkami nebo dokonce okachličkováním apod.). S tím úzce souvisí i vztah posvátného objektu k okolí. K odstraňujícím ukázkám patří vystavění sloupů elektrického vedení, reklamních billboardů v těsném sousedství, instalace rozhlasových ampliónů nebo televizní antény na střechu kapličky a řada dalších smutných projevů absence citu pro řád a krásu. Při cestách po našem venkově

zjistíme, jak je ta která obec postižena materialismem, projevujícím se mimo jiné počtem a mírou nevkusu novostaveb obytných domů, mnohdy obudných tvarů a rozměrů, přitom však s pochybným účelem. Kontrast s tradiční zástavbou, a pochopitelně i s našimi posvátnými místy, je obrovský a děsivý. Ale tomu by mohla být věnována samostatná úvaha.

Nejen v souvislosti s opravami je dobré shromáždit k objektu co nejvíce podkladů a kromě historických dat a popisu s fotografiemi zaznamenat i pověsti a vyprávění pamětníků, které se k němu vztahují. Často objevíme zajímavé události ze života obce nebo zvláštní vztah místních obyvatel k určitému světci, milostnému obrazu nebo jinou zajímavost, a to právě z doby komunistické totality či ze současnosti. Nebojme se tyto informace publikovat nejen ve farních věstnících, ale i ve světském tisku (regionální noviny, vlastivědné sborníky aj.). Je to záslužné, neboť tak uchováváme tradici pro naše potomky a zároveň dáváme dobrý příklad ostatním lidem dobré vůle.

Ale jednu věc konejme stále a v tichosti. Vždy, když přijdeme k některé kapličce, pomodleme se alespoň krátce. Děkujme Pánu Bohu a prosíme o pomoc pro nás a celou naši vlast. A svěřme se Panně Marii, neboť skrze Ni byla r. 1993 naše země Bohu zasvěcena.

Potom můžeme zakončit tento článek mottem: „Oživujeme kapličky a kapličky oživí nás.“

*text a foto
Jiří Černý*

Je Lukášova zpráva o soupisu věrohodná?

Každoročně na Boží hod vánoční slyšíme o půlnoční mši svaté zprávu z Evangelia sv. Lukáše o narození Spasitele. Sv. Lukáš, nazývaný historikem mezi evangelisty, si dává záležet, aby každou událost dějin spásy zařadil do kontextu historie lidstva včetně dat a vládců. Tak se dozvídáme, že tehdy císař Augustus nařídil vykonat soupis celé říše a že v té době byl v Sýrii místodržitelem Quirinius. Jenže tady je kámen úrazu pro kritiky Písma svatého. Od dějepisce římsko-židovské války, Josefa Flavia, totiž víme, že Quirinius místodržitelem na Blízkém východě byl teprve od r. 6 po Kristu, nemohl jím tedy být v době Ježíšova narození, které - jak se dnes shodují historikové i biblisté - se událo ve skutečnosti v letech 6-4 před Kristem. Krom toho křesťanský apologeta ze 3. století Tertulian píše, že v době Kristova narození byl v Sýrii místodržitelem Sergius Saturninus, který provedl císařem nařízený soupis. Jak to tedy je? Že by se Lukáš zmýlil?

Především je třeba říci, že neomylnost Písma svatého se nevztahuje na zeměpisné a faktografické údaje. Takže i kdyby se Lukáš tady dopustil

omylu, nic by to neubralo na věrohodnosti Nového Zákona v tom, co se týká skutků Ježíše Krista, Jeho božství, panenského zrození, zázraků, vykupitelské smrti na kříži, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Jenže Lukáš se omylu nedopustil, naopak je i zde

tak jako na jiných místech obdivuhodně přesný a spolehlivý. Josef Flavius totiž píše doslova, že „Quirinius byl po Archelaově sesazení poslán do Judska a Sýrie, aby tam provedl soupis“. Archelaus byl sesazen r. 6 po Kristu. My víme, že Augustus si přímo fanaticky liboval v soupisech. Lukáš říká, že soupis za časů Kristova narození byl první, nápis z 1. století na pohanském chrámu v Ankaře, odhalený r. 1555, mluví o třech soupisech císaře Augusta. Lukáš hovoří o tom, že „tento soupis byl první za správy Quiriniovy“. Z toho tedy logicky vyplývá, že Quirinius musel vykonat soupisů více, pravděpodobně všechny tři, o kterých víme, že je Augustus nařídil. Dáme-li tedy zcela logicky dohromady zprávu Lukášovu o soupisu z r. 9 před Kristem, jež

předpokládá ve svém znění, že Quirinius ještě vykonal i další soupisy, se zprávou Flaviovou o Quiriniově soupisu z r. 6 po Kristu, proč nepřipustit, že Quirinius mohl být místodržícím v Sýrii dvakrát, poprvé r. 6. před Kristem a podruhé tam byl znovu vyslán r. 6 po Kristu? K tomu připojme ještě zdánlivě protirečící zprávu Tertulianovu, že místodržícím v Sýrii

v době prvního soupisu a Kristova narození byl nikoli Quirinius, ale Sergius Saturninus. Tertulian velice dobře znal Lukášovo evangelium, jak je tedy možné, že neviděl rozpor mezi svojí zprávou a zprávou sv. Lukáše? A ptejme se ještě dále: jak to, že nepřátelé

Evangelium podle Lukáše

2 V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. **3** To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Quirinius. **4** Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. **5** Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, **6** aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu.

křesťanů, tj. pohanští a židovští spisovatelé, nepoužili ani jednou tohoto rozporu jako argumentu proti věrohodnosti křesťanského poselství? Odpověď je pouze jediná možná: Quirinius byl jakýmsi císařovým „expertem na soupisy“, Augustus ho vždy poslal na Blízký východ jako svého legáta vykonat soupis a vybavil ho plnou mocí, takže mu byl podřízen i tamější místodržící, jímž v době Kristově byl Sergius Saturninus. To nebylo za vlády římských císařů ničím mimořádným, ti na-prosto samozřejmě posílali v různých záležitostech své legáty do provincií a jejich pravomoci se museli podřídit dočasně i stálí místodržící. O tom, že soupis za dnů Kristova

narození je realitou a nikoli Lukášovou smyšlenkou, svědčí zprávy mnoha pramenů, že Augustus konal soupisy vždycky po 14 letech. Když si spočítáme, že podle Flavia byl Quirinius vyslán vykonat soupis r. 6 po Kristu, tak předcházející soupis se musel vykonat r. 8 před Kristem. Než byl hotov, než se všichni zapsali (vzijme se do primitivních poměrů starověku), uplynuly dobré dva, tři roky. Takže všechno přesně vychází. I to, že Quirinius, tak jako byl poslán vykonat druhý soupis r. 6 po Kristu, mohl klidně být vyslán vykonat i předcházející soupis první, o němž píše v Evangeliiu sv. Lukáš.

Radomír Malý

Od jógy k „Otče náš“

Taťána Goričevová, autorka uvedeného článku o hledání Boha skrze modlitbu, píše o sobě:

„Narodila jsem se v Leningradu v sovětské ateistické rodině. Učila jsem se dobře. Tak jako ostatní jsem vstoupila do Komsomolu. Na střední škole jsem byla za můj ročník zvolena předsedkyní Komsomolu. V této roli jsem se stala postrachem pro své kolegy: vyžadovala jsem od členů vynikající výsledky, společenskou činnost a zakazovala kouření.

Později jsem nečekaně objevila filozofii a vnitřní svět. Přidala jsem se k existencialistům... Měla jsem tehdy 19 let... velmi vážně jsem brala všechny filozofické koncepce, se kterými jsem se jakýmkoliv způsobem setkala. Pro každou z následujících pravd (Kant, Nietzsche, Kierkegaard, Freud, Camus, Sartre) jsem byla připravena jít na hranici... Existencialismus se stal módním v nejširších kruzích sovětské inteligence.

Já sama jsem nikdy nebyla marxistkou a ani jsem žádného opravdového a přesvědčeného marxistu v Leningradě nepotkala. Dokonce ani v prostředí filozofů takoví nebyli - byli to pouze kariéristé... Nepřátelství k marxismu bylo všeobecné.“

To byla šedesátá a sedmdesátá léta našeho století. T. Goričevová nikdy nevstoupila do strany. To ji znemožnilo udělat doktorát. Po obrácení na pravoslaví se z ní stává horlivá organizátorka filozoficko-náboženských kroužků v Leningradě. Jsou ji blízké problémy těžkého života ženy v Sovětském svazu. Organizuje skupinu křesťanských žen - klub Maria. V Boží Matce hledají vzor pro současné ženy.

Je stále sledována KGB a zvána na pohovory. V roce 1980 před ní stavějí dvě možnosti: vězení nebo emigraci na západ. Po poradě se svým duchovním otcem opouští vlast. Nyní žije na západě, kde vydala dvě své autobiografické knížky.

Po dovršení 24 let jsem nečekaně objevila, na čem záleží vnitřní pokoj čistého srdce. To se stalo následovně: Jistý V., jeden z mých přátel, cvičil jógu. Podobně jako i jiné mé obdivovatele, snažila jsem se ho rozmáčknot, učinit svým nevolníkem, a používala jsem k tomu celý svůj magický arsenál existenciální terminologie. Ale nepodařilo se mi to. S neotřesenou jistotou mi prostě řekl, že se zabývám hloupostmi, že kultura, filozofie a umění jsou jen nudná, nikoho nezajímající

podivínství, že jsou prázdná, záclonou Mai. Ze začátku jsem ho nechápala. Náboženství bylo pro mě do té doby pouze útěkem od reality, dost bídým způsobem chráněním se ve světě fantazie, v „mateřském lůně mýtu“ atd.

Jelikož jsem ve slovech svého přítele cítila určitou moc, začala jsem i já cvičit jógu, kladouc zvláštní důraz na dýchání, různé polohy těla, koncentraci, meditaci, dodržování přísné diety. Tato cvičení mě dovedla k řadě objevů. Především jsem objevila, že mám tělo a že je možná více inteligentní než já sama, jak říkával Nietzsche: „Tělo je mou nejvyšší inteligencí.“ Potom jsem si všimla, že mé tělo je spojené s duší a že tělo i duše jsou ztročené různými city, vášněmi a závislostmi. Objevila jsem s jistou spokojeností, že nejsem úplně svobodná, že nejsem ani inteligentní (Jak směšné a nicotné mi teď připadalo mínění, které jsem měla o sobě do této doby a moc jsem se styděla!). Objevila jsem, že nejsem vůbec silná (Já, která jsem se považovala za nadženu!) a s údivem jsem se ptala proč a s jakým cílem tak málo významná existence žije na tomto světě.

Vědomí mé nicotnosti bylo přímo radostné, protože bylo odrazem něčeho víc: cítila jsem (nyní více tělem než rozumem), že existuje věčnost. Ne romantická, dětinská věčnost básníků, ale věčnost Boží, skutečná, neomezená, konkrétní a hmatatelná. Nenazývala jsem tehdy Boha Bohem s obavou před jakoukoliv narážkou na „psychologismus“. S vyznačací jógy jsme vedli vážné rozhovory o životě na úrovni astrální a duševní. Moji přátelé už byli schopni pohybovat předměty a (aspoň to tvrdili) dorozumívat se s bytostmi „odamtud“. Někteří už byli na prahu „zrealizování se“.

Všechny názory a teorie, které jsem do té doby cítila, vybledly. Platon a Kant se mi zdáli být dobří tak akorát pro mateřskou školku. Kultura pozemského světa, viděna z perspektivy tohoto přibližování se k Bohu, mi připadala nemocná a rozpadající se, ubohá a otupělá. Mluvení o všem ostatním nemělo smysl: šedá každodennost se svými trampotkami,

foto: BS

problémy kariéry, peněz, lásky a štěstí, se mi zdála obrovským omylem, nesmyslnou můrou. Naproti tomu nynější cíl byl zřetelně určen a cesta přesně vymezena.

Nesmím ztrácet čas. Musím se co nejrychleji dostat ven z řeky relativismu a přiblížit se k Absolutnu. Ovládla mě úplná lhostejnost ke všemu, co se týkalo mé osoby. Nazývala jsem to „vítězstvím nad vášněmi“. Každý den a noc jsem nahlas i v myšlenkách opakovala „om, om, om“, a tak se soustředovala na neviditelné třetí oko, které jsem měla na čele. Samozřejmě jsem přestala kouřit, pít alkohol, jíst maso, zanechala jsem sexuálních styků, a to všechno s jediným cílem: akumulovat energii.

Uplynul rok. V průběhu toho roku moji přátelé došli daleko a chtěli se nyní, jak říkali, přenést do jiného světa. Já jsem se však zastavila a moje myšlenky začaly směřovat na jinou stranu. Místo toho, abych se chlubila, jako vyznačací jógy, že jsem jiná než ostatní

lidé, směřovala jsem přímo a důsledně „vzhůru“, stále více jsem chápala svou nicotnost a nedosažitelnost Boha. „Jak můžeš tolerovat, Ty, tak dokonalý, abych žila na světě!“ - často jsem křičela a zapomínala, že Bůh není člověkem a nemá uši. Nyní rozumím, že už tehdy mne Pán řídil a otevíral přede mnou jedinou, nejjistější cestu k sobě, cestu zkroušenosti.

Mnohokrát jsem byla hluboce dojata úplnou lhostejností mých kolegů - jogínů k problémům bližních. Jakoby pro ně druhý člověk vůbec neexistoval, jakoby existovalo jenom „já“, a ten druhý se nesmí cítit uražený, poněvadž oni musí shromažďovat cennou energii.

Od jógy mě oddělila zvláštní událost. Můj přítel V. byl plavčíkem. Jednoho dne mi vyprávěl, že v době, kdy konal meditaci, spadl do vody nějaký opilec a začal se topit. V. se rozhodl, že taková věc mu nemůže překážet v meditaci - a ten člověk se utopil. Tato historika ukončila naše přátelství. V. se mi spíše hnusil, než aby vzbuzoval můj zájem.

Jednoho dne (měla jsem tehdy 26 let) jsem šla přes pole a recitovala „Otče náš“. Křesťanské modlitby jsme používali k meditaci. Křesťanství jsme totiž považovali za nižší druh jógy. Po šestinasobném odrecitování „Otče náš“, i když jsem vůbec nevěřila v to, že Otec existuje, náhle jsem dostala odpověď. Stala se věc nanejvýš neočekávaná, nepředstavitelná. Najednou mi bylo jasné, že On existuje. Ne nějaký abstraktní, bezejmenný bůh jógy, ale nebeský Otec, milovaný a blízký.

On mě má rád i všechno, co je okolo mne. Viděla jsem to jasně, jakoby se první den stvoření uskutečňoval před mýma očima. Všechno kolem mne, co se mi zdálo být nic neznamenající, zazářilo neobyčejnou radostí; každé stéblo trávy, každý lísteček se chvěl veselím. Zdálo se, jakoby celý svět zrovna teď vyšel z Jeho milujících rukou. Já jsem také byla znovuzrozená, nová. Od té doby mu děkuji za každý den života, protože každý den je vždy Jeho novým darem, novým zážrakem.

*Tatána Goričevová
z knížky Vzyskanie pogibšich*

Namáhavá práce mnicha

V jistém klášteře žil mnich, který si jednou přišel postěžovat svému opatovi:

„Nejdůstojnější otče, každý den mám tolik práce! Musím zastavit tekoucí proud vody, krotit dva sokoly, brzdit dva zajíce, cvičit dva krahujce, přemocit draka, zkrotit lva a ošetřovat nemocného.“

„Ale, ale, milý bratře, žádnému mnichovi v našem klášteře se taková práce neukládá. To jsou jen tvé výmysly,“ odpověděl opat.

„A přece, ctihodný otče, hovořím čistou pravdu:

- Proud tekoucí vody, to jsou mé myšlenky, které musím zastavovat, aby se nedostaly do bludných potůčků.

- Dva sokoly, to jsou mé oči, které musím hlídat, aby se jim nezalíbilo něco, co by mohlo škodit mé duši.

- Dva zajíci, to jsou mé nohy, které musím brzdit, aby se nedaly na cestu hříchu.

- Dva krahujci, to jsou mé ruce. Musím je neustále cvičit, aby konaly dobro mně i mým bratřím.

- Drak, to je můj jazyk. Musím ho neustále držet na uzdě, abych neřekl nic nepřístojného a nehovořil zbytečně.

- Lev, to je mé srdce. Musím s ním ustavičně bojovat, aby se nenaplnilo pýchou a sobectvím, ale aby v něm neustále přebýval a působil Boží Duch.

- Nemocný, to je mé tělo, které si neustále žádá jednu to, podruhé ono a neptá se, jestli to, co chce, je dobré pro opravdové zdraví.“

Opat udiveně poslouchal mnicha a nakonec řekl: „Milý bratře, velmi tvrdě pracuješ na vinici Páně a tvou únavu jednou odmění Pán na věčnosti pokojem.“

Vzdáváme díky Bohu, našemu Otci

Před několika dny jsem večer, ve své rodné farnosti v Polsku, sloužil mši svatou. V kostele byla zvláštní atmosféra ticha. Zdálo se mi, že

jsem jenom já a Ježíš, ale zřejmě bylo se mnou celé nebe, andělé a všichni svatí. Mše pokračuje a přicházím ke slovům dialogu před prefací: „Vzdáváme díky Bohu, našemu Otci.“ Vtom okamžiku jsem pocítil velkou vnitřní radost. Byl to podivný pocit. Chtělo se mi před oltářem skákat radostí. Uvědomil jsem si, jak velký je Bůh, který nám ve své dobroty dává každý den tolik darů. Pochopil jsem, že základem mého vztahu k Bohu by mělo být neustálé díkyvdání. Všechno, čím jsme a co

máme, je čistým a nezaslouženým darem od Boha. Všechno jsme obdrželi z Jeho dobrého srdce, také přirozenost a Jeho milost. Všechno, na co se díváme, by nás mělo povzbudit ke zpěvu radostného 'Magnifikat' spolu s Pannou Marií k oslavě Boha, našeho nejlepšího Otce. Eucharistie je setkáním malého a svou hříšností velice omezeného člověka s velkým, všemohoucím a milujícím Bohem. Bůh ve svátosti Eucharistie nás chce naučit vděčnosti. Liturgickému díkyvdání ve mši

foto: WSD Krakow

svaté musí odpovídat projevy vděčnosti v mém životě k Bohu a lidem, protože všechno, co je dobré pochází od Něho. Francouz, pater Jaques Philippe, říká, že díky a chvála očisťuje srdce člověka a úžasné ho uzpůsobuje k přijímání Boží milosti a vnuknutí Ducha Svatého. I utrpení, které člověk umí přijmout, je darem Jeho milujícího srdce, které nás chce spasit. I skrze slzy musí člověk umět Bohu říci: „Pane, z lásky k Tobě to přijímám.“ Všechno, co Bůh koná v našem životě, má spasitelný rozměr.

Průlom v našem vnitřním životě nastane, když začneme Bohu štědře děkovat. Jeden konvertita mi řekl, že jeho opravdový náboženský život začal, když se jeho modlitba stala nekončícím se děkováním Bohu za všechno. Duše vděčná, to je duše pokorná a radostná. Svatí byli nejvíce radostnými lidmi, protože věděli, že za všechno vděčí Bohu a Bůh je nikdy nemůže zklamat. Svatý Pavel v listu Římanům nám všem přeje: „Bůh, dárce naděje, ať vás naplní samou radostí a pokojem ve víře, abyste prospívali v naději s mocnou pomocí Ducha Svatého.“ Ať se náš život stává radostnou písní díky a chvály ke cti našeho Boha, „v Němž žijeme, pohybujeme se a jsme“. On je naším Počátkem a Koncem.

o. Miroslav

- * Až se přiblížíš ke svatostánku, vzpoměň si, že On!... na tebe čeká již dvacet století.
- * Zde jest: Král králů, Pán pánů, - ukrytý v Chlebě.
Tak hluboko pokořil sám sebe, z lásky k tobě.
- * V Kristu nacházíme všechny ideály. Je Král. Je Láska. Je Bůh.
- * Kdyby zemřel nějaký člověk, aby mne zachránil od smrti...
- Bůh zemřel. A já zůstávám lhostejný.
- * Nech své srdce přetékat láskou a vděčností, až budeš uvažovat o tom, jak tě Boží milost zachraňuje každý den od úkladů, které ti nepřítel položil na cestu.
- * Přítel je poklad. - Ale... co teprve Přítel!..., tam, kde je tvůj poklad, je tvé srdce.

Josemaria Escrivá de Balaguer

Kým je Ježíš pro mne?

Ježíš je Slovo učiněné tělem.

Ježíš je chlebem života.

Ježíš je obětí za naše hříchy, obětovaný na kříži.

Ježíš je obětí, která se při mši svatě obětuje za hříchy světa a za moje hříchy.

Ježíš je Slovo - které je nutné vyslovit.

Ježíš je pravda - kterou je potřeba hlásat.

Ježíš je cesta - po které je nutné kráčet.

Ježíš je světlo - které je nutné rozsvítit.

Ježíš je život - který je třeba žít.

Ježíš je láska - která chce být milována.

Ježíš je radost - na které máme mít podíl.

Ježíš je oběť - kterou je třeba obětovat.

Ježíš je mír - který chce být rozdáván.

Ježíš je Chléb života - který je nutné jíst.

Ježíš je hlad - který má být nasycen.

Ježíš je žízeň - která chce být tišena.

Ježíš je nahý - chce, abychom ho oblékali.

Ježíš je bezdomovec - chce, abychom se ho ujali.

Ježíš je nemocný - chce, abychom ho léčili.

Ježíš je opuštěný - chce, abychom ho milovali.

Ježíš je ten, koho nikdo nechce - chce, abychom o něho stáli.

Ježíš je malomocný - chce, abychom mu vymývali rány.

Ježíš je žebrák - chce, abychom se na něho usmáli.

Ježíš je opilec - chce, abychom ho vyslechli.

Ježíš je duševně chorý - chce, abychom ho chránili.

Ježíš je dítě - chce, abychom ho objali.

Ježíš je slepec - chce, abychom ho vedli.

Ježíš je tělesně postižený - žádá, abychom ho na jeho cestě doprovodili.

Ježíš je narkoman - chce, abychom mu nabídli přátelství.

Ježíš je prostitutka - potřebuje odvrátit od nebezpečí, žádá naše přátelství.

Ježíš je vězeň - chce, abychom ho navštívili.

Ježíš je stařec - kterému je třeba posloužit.

Pro mne - je Ježíš můj Bůh.

Ježíš je můj snoubenec.

Ježíš je můj život.

Ježíš je má jediná láska.

Ježíš je mi vším ve všem.

Ježíš je mé všechno.

Ježíše miluji celým svým srdcem, celým svým bytím.

Dala jsem mu všechno, i své hříchy, a on se se mnou zasnoubil s veškerou něžností a láskou.

Nyní i po celý život jsem nevěstou svého ukřižovaného Snoubence.

Amen.

Zkouška svatosti

V jednom římském klášteře žila sestra Julie. Vyprávělo se, že mívá vidění, že prorokuje a dělá zázraky. Celý klášter byl na ni pyšný, všichni pevně věřili, že Julie je svěťice. A nejmíc v to věřila ona sama a považovala za naprosto správné, že všichni mluví jen o ní. V kostele měla své místo, kde trůnila jako královna. Všechny sestry v klášteře ji hýčkaly a obdivovaly. A tak došla pověst o její „svatosti“ až k sluchu papeže Pia V.

Pius V. byl dříve sám mnichem a zůstal jím i na Petrově stolci. Žil velmi skromně a přísně. Rozhodl se, že svatost sestry Julie vyzkouší a pošle do kláštera svého legáta. Jeho volba padla na Filipa Neri, stejně učeného, jako zbožného zakladatele Oratoria, jemuž lidé pro jeho nesobeckost a veselost říkali „Otce Filip“. Papež dal vyhotovit dva dopisy - jeden představené kláštera, druhý Filipu Neri. V obou byla uvedena hodina a den příchodu. Když přišel dopis do kláštera, začalo se všude uklízet, opravovat, aby oko papežského legáta nebylo ničím pohoršeno. Zvlášť rušno bylo v Juliině cele.

Radostná zpráva nezůstala klášterním tajemstvím. Ve stanovený den přišli ke klášteru lidé ze širokého okolí, aby spatřili, jak se dostaví vysoký hodnostář. Strážci pořádku měli co dělat, aby udrželi příjezdovou cestu volnou. Hodiny na věži klášterního kostela odbily jedenáct - hodinu, kdy měl přijet vznešený pán ve čtyřspreží se svým doprovodem, jak se říkalo. Ale žádné čtyřspreží se neobjevovalo. Místo něho si množstvím lidurazil cestu obyčejný duchovní, zřejmě nějaký venkovský farář, v rukou měl oděný břebiář. Už stál u dokořán otevřeného portálu, vyzdobeného ratolestními palem a vavřínem, a domáhal se u vrátné, která na něho nevlídně hleděla, vstupu, že má mluvit se ctihodnou matkou představenou.

Vrátná si změnila kněze od hlavy k patě a odpověděla s despektem hledíc na jeho velké zabláčené holínky, v nichž vězely obnošené nohavice: „Přijďte jindy, ctihodná matka představená teď nemá čas. Očekává návštěvu papežského legáta z Říma.“

Ale kněz se nenechal odbýt a žádal o rozmluvu s představenou. A tak sestra vběhla dovnitř a ohlásila ho představené, netrpělivě čekající v hale

uprostřed sester. Protože se rozmluva vrátné s představenou protahovala, holínky nečekaly na návrat vrátné a začaly drolit bláto na bělostné dlaždice, posypané růžemi a zanechávat za sebou zřetelné stopy.

To už bylo na představenou příliš. Vypadla ze své role a zahrnula vetřelce výčitkami nejhrubšího zrna.

Místo odpovědi vytáhl příchozí z kapsy dopis s papežskou pečeti a podal jej popuzené řeholnici. Ctihodná matka zbledla a zmateně požádala papežského vyslance, aby s ní šel do hovorny.

Otec Filip vstoupil, pokřičoval se svćenou vodou, odložil svůj břebiř a široký klobouk na lavici, posadil se na nejbližší židli a řekl: „No, pošlete mi sem sestru Julii!“

Představená zmizela a po čtvrt hodině se vrátila v doprovodu „svaté Julie“. Nedbalým pokynem ruky dal legát představené najevo, že její úloha skončila a začíná jeho úloha.

Kandidátka svatosti, když spatřila vyslance, snesla se z oblačných výšin a měřila si kněze pozoruhodně nesvatými očima, ale neřekla ani slovo. „Vy jste sestra Julie?“ Žádná odpověď.

„Tak mi zujte boty a přineste mi pantofle!“ Jeptiščiny oči se nepřírozně rozšířily, pevně stiskla rty, otočila se, práskla za sebou dveřmi a klesla málem v mdlobách do náruče představené, která na ni marně dorážela otázkami.

Papežský delegát uchoopil svůj klobouk, zastřčil břebiř do kapsy, pokřičoval se vodou z kroupky a ubíral se, nestaraje se o řeholnice, ven kolem stále ještě čekajících davů do Říma k Svatému otci.

Pius V. byl udiven, když Filip Neri vstoupil, a vyčítavým tónem pravil: „Měl jste přece...“

„Už se stalo, Svatý otče!“

„Co svěťice?“

„To se jen zdá, že je svěťice!“

„Jak to chcete dokázat?“

„Chybí jí první známka svatosti.“

„A co je to?“

„Pokora!“

„Jak jste se o tom přesvědčil?“

„Přikázal jsme jí, aby mi zula boty.“ Přitom Filip Neri trochu vysunul pravou holínku, která se nestala na zpáteční cestě krásnější.

„Udělala to?“

„Právě že ne!“

„Ale?“

„S protestem opustila místnost a přirazila za sebou dveře.“

Tu se po produchovnělé tváři papeže rozestřel nepopsatelný úsměv. Stěží se ovládaje pronesl:

„Dobře!“ Pak Otcí Filipovi požehnal a v pokoji ho propustil.

Anonymní text
přeložil Zdeněk Cyril

KNĚŽÍ VE VOJENSKÉM MUNDÚRU

Náš výcvik beze zbraně a průprava k práci s lopatou a krumpáčem se skončily. Byli jsme z Libavy odveleni do Olomouce. Nastěhovali nás do staroměstských kasáren. Mohutné budovy byly postaveny za císařovny Marie Terezie. Obsadili jsme obrovskou světnici v prvním poschodí. Byli jsme pohromadě pouze kněží. Na stěně jsme z velkých písmen vytvořili nápis: Opus iustitiae pax (Mír ze spravedlnosti). Bylo to heslo papeže Pia XII. Nad postelí si každý připevnil svatý obrázek nebo zavěsil křížek. Při inspekci to nikomu z nadřízených nevadilo. Až jednou byl čten při večerním čepobití rozkaz:

„Všechny náboženské symboly okamžitě odstraňte!“ Z kanceláře nám jeden voják prozradil, že zde byla ministerská revize a ta velitele roty setřela za to,

že to pámbičkaření trpí. Při sobotní prohlídce přišel do naší světnice velitel, nadporučík B., aby se přesvědčil, jak byl jeho rozkaz splněn. Prošel celou místností a byl spokojen. Když došel až k oknu, najednou zařval: „Co to vidím, vojine N., jak jste se mohl opovážit neuposlechnout můj rozkaz a máte tady provokativně vystaveny nad postelí ty vaše pámbičky? Honem ať je to pryč!“ Tuto epizodku jsem si poznamenal a mohu ji tedy věrně popsat. Kolega N. tam měl opravdu zavěšený kovový křížek a pod ním v stříbrném

rámečku barevný obrázek Bolestné Bohorodičky. Kolega N. stál v pozoru před velitelem a vysvětloval: „Soudruhu nadporučíku, váš rozkaz nemohu splnit. Křížek mám na památku od tatínka a obrázek mi dala maminka. Kdybych doma rodičům přiznal, že jsem tyto svaté památky ze strachu před vámi schoval, moc bych je tím zarmoutil, tohle jim nemohu udělat, to byste měl uznat.“ Velitel na okamžik uvažoval a řekl: „No tak si tam teda ty památky ponechejte.“ A odešel beze slova pryč.

Člověk se v lidech nevyzná. Na co asi myslel ten oficír, když kolega před ním vzpomínal své rodiče? Vystavené symboly dál hlásaly, že v této světnici bydlí katoličtí kněží. Když jsme se unaveni vraceli z práce, bylo vše na svém místě. Někdy se stalo, že oba náboženské předměty zmizely. Kolega sáhl pod deku a tam je našel. Vojín ve službě nám

prozradil, proč se to tak stalo. Kdykoliv se telefonem ohlásila kontrola od praporu, velitel zavolał službu a nařídil: „Rychle utíkej do cimry těch farářů a tomu u okna schovej ty pámbičky pod deku, ať to nikdo nevidí.“

Byla to doba útlaku a nesvobody a my jsme navzdory všemu žili v dokonalé svobodě. Uhájili jsme si malý křížek a obrázek na stěně a náš velitel, tvrdý komunista, se projevil, že má lidské srdce. Naše škoda, že se o takových svědectvích nepíše a propadají se do zapomnutí.

Jaroslav Olšava

Milé děti, v jednom městě stála od nepaměti pekárna, ve které se pekl nejchutnější chleba z celého města. Avšak lidi přitahoval ne tak chleba, jako spíše postava starého pekaře, který měl pro každého kromě dobrého pečiva i dobré slovo a úsměv. Nikdo nevěděl, odkud

přišel, ale celé okolí ho dobře znalo; byl součástí města stejně jako kostel či zámek.

Jednou se otevřely dveře a do pekárny nesměle vešla holčička s prázdným košíkem. Stála u vitríny a upřeně se dívala na chutné pečivo. Pekař se na ni podíval dobrými očima a zeptal se: „Co si přeješ?“ Malá stydlivě sklopila oči a řekla: „Nemám peníze.“ Starý pekař se zamyslel, vzal od holčičky košík, naplnil ho chlebem a voňavými houskami, usmál se na děvčátko a řekl: „To je pro tebe. Když budeš ještě něco potřebovat, prostě přijď.“

Po týdnu se malá známá objevila v pekárně znovu. Také nyní ji pekař naplnil košík čerstvým pečivem, potom vzal jeden chléb, rozlomil ho na pól a přiložil do košíku.

Od té doby děvčátko přicházelo pravidelně a pekař ji plnil košík bez ptaní, neboť se těšil z toho, že se může s druhými rozdělit.

Přišly však těžké časy. Veliké sucho zapříčinilo, že nebyla žádná úroda. V celém okolí zavlád hlad. Navíc se ke všemu přidala válka.

Pekař neměl obilí, a musel proto pekárnu zavřít. Často měl hlad, ale nikdy si nenaříkal.

Jednou večer někdo zaklepal na dveře pekařova domu. Když otevřel, uviděl tu samou holčičku, co chodila k němu do pekárny, ale tentokrát s plným košíkem pečiva. Beze slova mu odevzdala košík a zmizela v tmavé noci.

Starý pekař chvíli stál neschopný slova, ale pak si pomyslel, že tento chléb je jistě darem Nebe. O chléb se podělil se sousedy a tak pomohl ulehčit v nouzi mnoha lidem.

Po několika dnech se malá známá ukázala znovu a opět s plným košíkem. Než pekař stačil otevřít ústa, aby se zeptal odkud je, zmizela beze stopy. A tak to šlo po celé tři roky.

Pekař si umínil, že ji nepustí, dokud se nedozví odkud je. Když se opět holčička objevila a pekař se už už chtěl zeptat, promluvila sama: „Jsem dcera hladu. Byla jsem k tobě poslána, protože jsi neměl tvrdé srdce a dělil ses s ostatními. Dnes přicházím naposledy. Opouštím vaši zemi.“ A zmizela.

Na druhý den probudily obyvatelé města radostné výkřiky: „Máme obilí! Přišlo obilí!“ Od toho dne pekárna poctivého starého pekaře opět zavoněla čerstvým pečivem.

Milé děti, každé dobro pochází od Boha, který je Nejvyšší dobro. Také Vy jste obdařeni mnoha dary, které nesmíte nechat ležet ladem. Bližší se adventní doba, ve které se připravujeme na příchod Pána Ježíše a jistě ho i Vy chcete uvítat a přinést mu dary jako Tři králové. Pokuste se všechno, co máte, používat tak, aby to sloužilo nejen Vám, ale i všem ostatním, a tímto způsobem přinést Panu Ježíši krásný dar bratrské lásky.

bratr Bohdan

Pekař a holčička

Poděkování

Chtěla bych poděkovat naší mamince Panně Marii za viditelnou pomoc.

Manžel mi těžce onemocněl a já zůstala sama na tři syny. Nejmladšímu bylo 6 týdnů, prostřední byl mentálně postižený, neboť v těhotenství jsem prodělala inf. žloutenku, zbýval nejstarší, kterému bylo 13 roků. S pomocí Boží jsem přečkala 3 měsíce, kdy manžel byl v nemocnici v Praze vzdálen od nás 180 km. Modlila jsem se a prosila Pannu Marii, aby mi neodešel otec mých dětí. Deset dnů bylo kritických. Denně jsem telefonovala a ptala se na jeho zdravotní stav. Když jsem za čtrnáct dní přijela do Vojenské nemocnice ve Střešovicích, řekl mi pan primář, že je to zázrak, že manžel přežil. Oni s ním dělali, co mohli, ale jen málo věřili, že tuto nemoc přežije.

Děkuji Ti Maria.

Markéta z jižních Čech

Chtěl bych ze srdce poděkovat Neposkvrněné za to, že se můj otec smířil s Bohem a přijal svátost nemocných. Nebyl při zpovědi 9 let. Já jsem se však s důvěrou modlil, aby nikdo z naší rodiny neumíral bez svátosti a Matka Boží mě vyslyšela.

Miroslav

Toužím srdečně poděkovat za všechny milosti, které jsem přijala od Boha skrze Nejsvětější Matku. Bylo to 5. července roku 1949. Tehdy z nemocnice propustili moji šestiměsíční dcerušku. Nebyla žádná naděje, aby se uzdravila. Pan doktor mi přímo řekl, že dítě umře. Se slzami v očích jsem ji vzala z nemocnice a šla jsem k Matce Boží Plačící. Říkala jsem si, že poslední naděje je u Ní. Neohlížela jsem se na lidi kolem a s dítětem v náručí jsem přistoupila k milostnému obrazu, kde jsem se vroucně modlila za uzdravení dcery. Vrátila jsem se domů a unavená jsem usnula. Když jsem se probudila, v pokoji bylo ticho. Pomyslela jsem si, že dítě už ne-

žije. Dříve bylo slyšet chraptivé dýchání a nyní úplné ticho. Celá vystrašena přistoupila jsem k postýlce a zjistila, že dceruška klidně spí. Po několika dnech byla úplně zdravá.

Vroucně děkuji Matce Boží za obdrženou milost a prosím o další ochranu.

Josefína Serafinová, Michalov - Polsko

Koncem roku 1996 jsem byla na vážné operaci. V době přípravy k operaci jsem odevzdala svůj život Nejsvětější Matce. Lékaři mě upozorňovali, že operace je velmi riziková, ale já jsem se nebála. Cítila jsem, že Maria je při mně a že mé modlitby budou vyslyšeny. Nyní již od operace uplynuly dva měsíce a s každým dnem se cítím stále lépe. Tato událost mě posílila nejen fyzicky, ale i duchovně. Uvědomuji si, že Maria byla se mnou nejen při operaci, ale že je se mnou každý den.

Děkuji Ti, Nejsvětější Panno, a prosím o další ochranu nade mnou a nad celou mojí rodinou.

Jana

Děkuji Neposkvrněné a sv. Maxmiliánovi za získanou milost. Moje vnučka Anna, když se vracela ze školy, vyběhla z autobusu přímo pod jedoucí auto. V kritickém stavu ji převezli do nemocnice, kde lékaři zjistili prasknutí lebky, otřes mozku a na dvou místech zlamanou bederní kost. Byla umístěna na jednotce intenzivní péče. Když jsem se dozvěděla o nehodě, prosila jsem sv. Maxmiliána a Neposkvrněnou o přímělu. Následujícího dne spolu s mou dcerou, maminkou Aničky, jsme do nemocnice přinesly vodu z Lurd a dávaly jsme ji vnučce. Také byla odsloužena mše svatá o zdraví dítěte. Když po mši svaté jela dcera do nemocnice Anička začala poprvé vědomě reagovat a mluvit celými větami. Po uplynutí dvou týdnů propustili vnučku z nemocnice. Ať je Bůh veleben.

Žofie C.

Uvědomila jsem si, že většina mého života uplynula ve velkém omylu. Toužila jsem to změnit a díky náboženským knížkám a tisku pomalu přicházelo mé obrácení. Následně jsem se rozhodla přistoupit ke svátosti smíře-

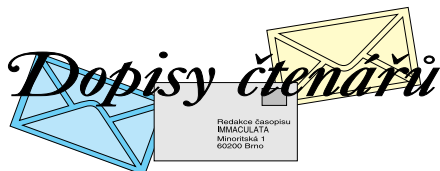
ní. Chci poděkovat Nejsvětější Marii Neposkvrněné a sv. Maxmiliánovi Kolbemu za obrácení a za přivedení mě k upřímnému pokání.

I. A.

Prožila jsem velikou bolest v důsledku tragédie, kterou prožila má dcera. Porodila předčasně nemocného syna, který žil pouze jeden den. Strach o další osud mé dcery mi naháněl

hrůzu. Co bude při dalším těhotenství? Rozhodla jsem se modlit k Bohu a prosit o přímluvu Neposkvrněnou a sv. Maxmiliána Kolbeho za zdraví pro dceru a její potomstvo. Při dalším těhotenství jsem se vroucně modlila k Milosrdnému Ježíši a jeho Matce. Dnes Jim chci poděkovat za zdravou a krásnou vnučku. Ať je Bůh veleben.

G.

Milí čtenáři a Rytíři Neposkvrněné, obracím se na Vás s důvěrou a s prosbou o modlitby za naši malou Marušku. Je zatím velmi šikovná a čiperná, ale bohužel nevíme, jak se bude vyvíjet dál. Má předčasně uza-

vřenou fontanelu na hlavičce pro předávkování infadinu, který působí tvrdnutí kostí. Její růst hlavičky je už jen velmi omezen.

Jsem zoufalá, snažně Vás všechny prosím o modlitby na přímluvu k Panně Marii, aby se Maruška dobře vyvíjela.

Matičko Boží, prosíme Tě, pomoz, bez Tvé pomoci se neobejdeme. Matičko Boží, zasvěcuj Ti Marušku a prosím o její ochranu, za zdraví duše i těla. Děkuji Matičko. Děkuji Vám všem!

Helena

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

1. července r. 1997 byl Hongkong, jenž se od r.1842 nacházel v Britském vlastnictví, navrácen opět Číně. Na rozloze 1074 km² bydlí 6 200 tisíc lidí, kteří doposud mají plnou svobodu a hospodářství na vyšší úrovni. Hongkongská diecéze čítá na 242 491 věřících, kterým slouží 70 kněží, 23 řeholníků a 113 řeholnic, vede 329 škol s 280 149 žáky a 11 113 učitelů, 14 středisek charity, 6 nemocnic a 14 klinik, 17 domovů pro děti a 14 pro staré lidi.

Fides 13.6.1997

Podle průzkumu provedeným komunistickou stranou počet dělníků v Číně, kteří věří v marxistickou ideologii, prudce klesl. Od roku 1982 do roku 1996 klesl ze 69% na 29%. Počet věřících v Boha naopak o 9% vzrostl.

„Jesus“ č. 6/97

Mezi nově pokřtěnými jsou v Číně nejčastěji přijímaná jména: Maria a Josef. Například v poslední době ve skupině 14 novokřtěnců bylo 8 Marií.

„Madre di Dio“ č. 6/97

Opět nedošlo k setkání papeže Jana Pavla II. s pravoslavným patriarchou Moskvy, Alexejem II.,

které se mělo konat ve Vídni 21.6.1997. Proti připravovanému setkání se postavila „svatá ruská synoda“, jednáje především pod nátlakem bloku komunistů a ultranacionalistů.

„France Catholique“ 20.6.1997

Program bez hodnoty

Tak hodnotí polská Biskupská konference program sexuální výchovy, který má být zaváděn ve školách na základě nařízení ministerstva školství. Tento směr výuky, připouštějící předmanželský sexuální styk a nabádající k používání kondomu jako ochrany před nežádoucími těhotenstvími i proti AIDS a považující interrupce za normální a přirozené, vede na Západě k růstu nechtěných těhotenství a sexuálních styků nezletilých. Autoři projektu neustále přesvědčují veřejnost, že děti potřebují být především o své sexualitě „objektivně“ informováni. Tato „objektivita“ ve skutečnosti znamená oddělení těchto informací od jejich etického základu. Proto katolíci nemohou s takovým přístupem souhlasit v duchu nedávného dokumentu Papežské rady pro rodinu, který jasně stanoví, že „každé dítě“ je osobou jedinečnou a neopako-

vatelnou a proto musí dostat individuální informaci, všechny informace z této oblasti musí být sdělovány v širším kontextu výchovy k čistotě a lásce a mít morální rozměr...“ Dokument též hovoří o povinnosti státu zajistit rodičům, kteří z důvodu svědomí odmítají státní program výchovy akceptovat, sexuální výchovu dítěte podle jejich morálních zásad, což několikrát zdůraznil i Svatý otec Jan Pavel II.

Podle Gość Niedzielny 15/1997 -rm-

Kardinál Saldarini: Turínské plátno je pravé!

Arcibiskup z Turínu, kardinál Giovanni Saldarini, prohlásil při slavnostním udělení vyznamenání šesti hasičům, kteří obětavě zlikvidovali požár katedrály i kape, v níž je uchováno plátno, považované za pohřební plátno Kristovo, že o pravosti této relikvie již bylo sneseno dosti důkazů a proto on jakožto její strážce už nepovoluje další zkoumání. Tak zvaný karbonový test z r. 1988, který datoval plátno s otiskem těla mrtvého muže do 13. stol., byl zpochybněn solidními odborníky především z toho důvodu, že jeho metody lze aplikovat pouze na předměty, které byly uchovány ve sterilním prostředí, což o turínském plátnu v žádném případě neplatí. Krom toho sdělili v minulých týdnech badatelé z Hebrejské univerzity v Jeruzalémě, kteří se zabývali výzkumem zbytků rostlin na plátně, že relikvie je jednoznačně jeruzalémského původu. Podle všeho při nedávném požáru turínského katedrály promluvil ve prospěch pravosti turínského plátna sám Bůh nevědším zázrakem, když se hasičům podařilo pouhým kládívem rozbít neprůstředné sklo, za nímž se už plameny blížily ke schránce s relikvií, a plátno v poslední chvíli zachránit. Podle fyzikálních záko-

nů bylo prakticky nemožné ochranné sklo jen tak jednoduše rozbít.

Podle Tag des Herrn 18/1997 -rm-

Matka Tereza z Kalkaty před svou smrtí znepokojena nepokojemi na Blakánech řekla: „Příčinou takové nenávisti je to, že lidé zapomněli, že jsou stvořeni k lásce a že se zapomněli modlit. Ale největší tragédií pro člověka není válka nebo zemětřesení, ale život bez Boha. Když není Bůh, všechno je dovoleno, a jestliže zákon dovoluje potraty a eutanázii, jak se můžeme divit, že jsou války?“

Famille Chrétienne

Kardinál Jozef Tomko, prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, znovu zasvětil Evropu Matce Boží. Stalo se to u příležitosti umístění obnovené sochy v mariánském sanktuáriu v Gibraltaru.

Messag. di s. Antonio 7-8/97

Arabská organizace družicové komunikace Arabsad na místě přerušila kontrakt s mezinárodním francouzským kanálem CFI, když odvíšal jistý pornografický film.

Famille Chrétienne 31.7.97

Duchovní správce poutního kostela Panny Marie v Netině, v děkanství Velké Meziříčí oznamuje, že první soboty u Panny Marie Usmívající začínají 1. listopadu. Zahájení programu je vždy v 16.⁰⁰ hod. Pěší pouť vychází od velkomeziříčského kostela ve 12.³⁰ hod. Autobus odjíždí v 15.¹⁰ hod. V Netině je příležitost ke svátosti smíření. Zpívá se z poutnického kancionálu.

P. Jan

*děkan velkomeziříčský
a administrátor netínský*

Milý bratře,

možná, že přemýšlíš, jak oslovit dnešní nevěřící svět a přinést mu Kristovo poselství.

Nabízí se služba, která však vyžaduje celého člověka. Představují se Ti Bratři kazatelé - dominikáni, kteří mají staleté zkušenosti s předáváním pravdy. Svatý Dominik, náš zakladatel, dobýval svět pro Krista vzdělaností, kontemplací a svatostí svého života. Nesmírně žilnil po spáse všech lidí a národů. Řád bratří kazatelů byl založen zvláště pro kázání a pro spásu duší.

Tato nabídka patří všem, kteří chtějí sloužit buď jako kněží, či jako bratři spolupracovníci.

Pokud bys pocítil tuto výzvu jako osobní povolání, nabízí se Ti možnost hlubších kontaktů s dominikány, poznání řeholního života a příprava zaměřená na vstup do řádu. Promodli své rozhodnutí a ozvi se nám! První setkání se plánuje koncem listopadu 1997.

Kontaktní adresa:

P. Jiljí PŘÍKASKÝ OP, Jiráskovo náměstí 30, 301 54 Plzeň, tel: 019/ 72 416 60

OBSAH

Ballada ke chvále Královny nebes	3
Kronika jednadvaceti dnů	4
Důstojnost Matky Boží	5
Petr našich dnů	6
Na sviatok Neposkvřnenej	9
Neposkvřněná a Její medailka	10
Duchovní správce v nemocnici	13
Minorité ve Švédsku	13
Proč Matka dobré rady	14
Ožívujeme kapličky a Boží muka	19
Je Lukášova zpráva o soupisu věrohodná?	22
Od jógy k „Otče náš“	23
Namáhavá práce mnicha	25
Vzdáváme díky Bohu, našemu Otci	26
Kým je pro mne Ježíš	27
Zkouška svatosti	28
Kněží ve vojenském mundúru	29
Pekař a holčička	30
Poděkování	31
Zprávy	32
Obsah	34

Immaculata - Neposkvřněná
(dvouměsíčník) 6/1997, ročník VI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství: Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s., Brno, číslo konta 107400055

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je Vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 1998: Dobrovolné dary.
S lednovým číslem našeho časopisu obdržíte složenku, na kterou můžete zaplatit předplatné na rok 1998

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:
Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou IČP, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a taktο umožnili Neposkvřněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvřněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvřněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

POKLEKNĚTE

Ka-ž-dý vni-káči sněží svůj ži-vot ná- od narození

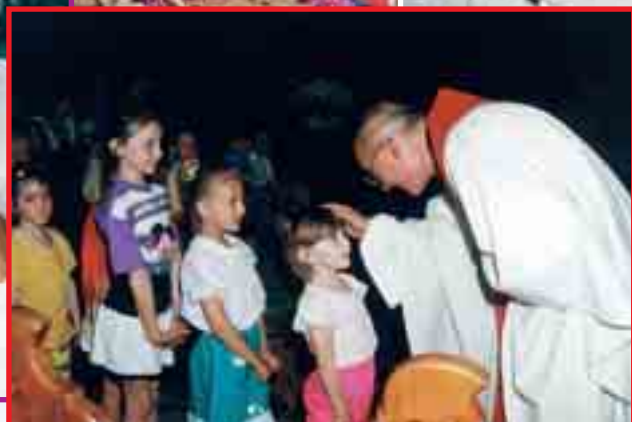
 každá cestou svou, ne zrozený je začal jakou otáča

 brá-nu do života s ní-tou svou.

Poklekněte - zpívala obřadní strou z Českovic
napísal : JIRÍ ŠLÉGR

CHRAŇ ŽIVOT!

Láska bez hranic

Můj chudý králi na jeslích
proč nechrání tě legie
jen klín tvé Matky Marie
máš za trůn svého království

Proč tesař, pastýř, cizinec
tu stojí kolem v úžasu
když vše tak prosté, bez jasu
a palác - chudá jeskyně

Nediv se tomu bláznovství
můj synu. To láska bez hranic
k vám lidem. To láska a nic víc
mě vedla z mého království

P. František Klíka

